

ERDEY FERENC

ENGESZTELJÜNK
TISZTASÁGBAN
SZALÉZI-MŰVEK

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

64. M. Sombor J. Gertrud

ARANYSZIV

GONDOLATOK A JÓSÁGRÓL

106 oldal, 2.— Ft

65. Liguori Szent Alfonz

GONDOLATKINCSEK

48 oldal, 1.— Ft

66. De Ségur

A KISÉRTÉS ÉS A BŰN

GYAKORLATI TANÁCSOK

82 oldal, 1.50 Ft

67. Newman

A SZŰZANYA HÓNAPJA

123 oldal, 2.— Ft

68. P. Mateo

KRISZTUS KIRÁLYÉRT

Lelkigyakorlatos elmélkedések fiatal
leányok számára

110 oldal, 2.20 Ft

ENGESZTELJUNK
TISZTASÁGBAN

ERDEY FERENC

**ENGESZTELJÜNK
TISZTASÁGBAN**

ELMÉLKEDÉSEK

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey Soc. Sal., cen-
sor dioecesanus. Imprimatur. No. 1949/1946.
Vacii, die 30-a Aprilis 1946. † Josephus
Episcopus.

Felelős kiadó: Erdey Ferenc

Szalézi Művek, Don Bosco Nyomda, Rpalota
(Felelős: Kenéz János). 9880

KÜSZÜNTŐ

Mikor az isteni Udvözítő e földi élet útjait taposta és látta a világ fiainak nyomorúságát, mikor látta a bűn mocsokját, lelkében máris végigszenvedte a megostorozás, a töviskoronázás, a keresztfeszítés minden kínját! Lelke már akkor engesztelt és mint a tömjén füstje az ég felé szállt imája, vágya: felemelni az elesett, a bűntől piszkos emberlelkeket! Úgy járt e földön, mint állandóan égő áldozat, melynek füstje, illata kedves a mennyei Atya előtt!

Erre az engesztelő lelkületre neveli ő a mai kor gyermekeit is, akik épen így éreznek, mikor látják a világ romlottságát és lelki mocsokját! Őket is elragadja az engesztelés lelke és nemcsak imájuk lesz engesztel-

lő tömjénszemecske az izzó parázson, hanem egész életük! Minél jobban elmerül a világ az érzékiség és a testiség fertőjében, annál jobban odavonzódnak Isten kebléhez, és annál nagyobb bensőséggel és szeretettel engesztelik: Fogadd, Uram, a mi életünk tisztaságát, melyet egyesítünk égi Anyánk, Szűz Mária Szívének engesztelő áldozatával, hogy kedvesebb legyen előtted!

Ma sem elég itt-ott egy-két engesztelő fohász, ima vagy jócselekedet! A bűnnek tengernyi áradatában ma egész áldozat, életáldozat kell az engesztelés oltárán! Egész életünket várja és kéri égi Anyánk, hogy tisztaságos Szívével együtt Isten színe elé vihesse áldozatul! Ez az igény szülte az Engesztelés Művének gondolatát, melynek alaptörvényeit: „Engeszteljünk! Önfelajánlás” című kis könyvünkben foglaltuk össze. De mindig éreztük, hogy a „szentségben, tisztaságban, szeretetben” való élet-

felajánlásunk annyira fontos és nagy feladat, hogy azt jobban részletezni kell. Ezért siettünk ez igénynek is megfelelni „Engeszteljünk szentségben!” című kis könyvünkkel, melynek folytatása jelen kis mű. Arra akar megtanítani, hogy engesztelő életáldozatunk csak akkor lesz kedves Isten előtt, ha egészen tiszta! De egészen tiszta csak akkor lesz, ha egészen egyesítjük azt a legtisztaságosabb Szűzanya szeplőtelen Szívével!

Azzal a vágygal nyújtjuk az engesztelő lelkek táborának e kis könyvecskét, hogy sok-sok tiszta életáldozat ihletője és mentora lehessen!

1944, Szűz Mária tisztaságos Szívének ünnepén.

A szerző

ENGESZTELJUNK TISZTASÁGBAN

Elmélkedések az „Engesztelés Művé”-nek 1944 március 5-én a Szociális Missziótársulat budapesti anyaházában tartott lelkinapján.

Miért tartunk lelkinapot?

Lelkinapjaink kezdettől fogva az engesztelés szolgálatában állottak. Az a törekvés keltette életre ezeket, hogy mi nemcsak jócselekedetekkel, imádsággal, engesztelő szentórával akarunk engesztelni, hanem egész életünket, szívünket, lelkünket teljesen, tökéletesen az engesztelés szolgálatába akarjuk állítani. Hogy pedig az engesztelő élet minél tartalmasabb legyen, azért időről-időre összejöttünk, hogy a jó Isten kegyelméből elmélyítsük és megújítsuk felajánlásunkat, megtöltsük azt tarta-

lommal, hogy így minél kedvesebb, minél tökéletesebb legyen engesztelő életáldozatunk a mennyei Atya előtt.

Most is ez hozott össze bennünket. Minden világi gondolatot, minden világi érzést, minden világi szempontot kirekesztünk, kívül hagyunk. Kitárt lélekkel jöttünk a lelkinap magányába, hogy megtaláljuk az Úr Jézust, hogy megújuljunk az ő kegyelmében, hogy a Szentlélek egészen eltöltsön bennünket.

E napok jelszava

Az engesztelés már évek óta a legidősebb probléma, a legsürgősebb teendő a lelkiéletben, de azt hiszem, hogy ezekben a napokban sokkal fontosabb, sokkal sürgősebb, mint volt valaha. Ezeknek a napoknak csak egy jelszava lehet: Engeszteljünk, míg idő adatik! Engeszteljünk, mert nem tudjuk, mennyi idő áll rendelkezésünkre! Nem hónapok-

ról, csak napokról, csak percekről van szó! Azt sem tudjuk, melyik pillanatban telik be a mérték, mikor szólal meg az Úr ítéletének félelmes szavával, amelytől remegünk. Engeszteljünk úgy, amint az Úr Jézus és a Szűzanya kívánja tőlünk! A mi életáldozatunk engesztelő áldozat és ennek keretébe állítsunk be minél több, minél nagyobb, minél komolyabb engesztelést!

A mai lelkinap tárgya

Engeszteljünk szentségben, a legbensőségesebb összeforrásban a jó Istennel! Ezzel a nagy programmal már egy külön lelkinapon foglalkoztunk most egy éve, 1943 március 28-án, s azóta próbáltuk megvalósítani. Engeszteljünk szeretetben — ez is egy lelkinapunk tárgya volt ez év január 2-án. A harmadik program: engeszteljünk tisztaságban! Ez legyen a mai napnak centrális gondolata!

ELSŐ ELMÉLKEDÉS:

MEGTHSZTULNI A BÜNTŐLİ

Valami elkedvetlenít!

Engeszteljünk tisztaságban! Valami sürget: többet engesztelni! Ez az idők jele! Nem kell ezt most sokat magyarázni, nem kell sürgetni, főleg nekünk, akik évek óta az engesztelő áldozat paténáján ajánlottuk fel magunkat az igaz, az egyetlen, az örök Áldozattal, a „Hostiá“-val egyesülten. Mégis, valami sokszor elkedvetlenít, valami sokszor letör! Akármennyit engesztelünk, akármilyen kedves és tökéletes engesztelő áldozatunk, mégis azt érezzük, hogy nagyobb a bűnnek sötét, fekete áradata, amely túlrad és elterül a föld

hátán és amiért Isten szigorú ítéletét, büntetését várhatjuk.

Elegendő-e engesztelésünk?

Vajjon mi az az engesztelő áldozat, amit ennek ellensúlyozására, kiengesztelésére fel tudunk ajánlani? Ha igazán tudatára ébredtünk annak, hogy mi egyetlenegy bűn, akkor belemeg a lelkünk. Vajjon a mi engesztelő áldozatunk elegendő-e az Úr Jézus előtt? Bármennyire szorongat ez az érzés, hogy talán nem lesz elegendő, mégis van biztatásunk az égből. Maga a fatimai Szűzanya üzen, hogy minél jobban terjed a bűn, annál buzgóbban engeszteljünk. Tőle tudjuk, hogy az Úr Isten őreá és közelebbről az ő tisztaságos Szívére bízta a mai idők engesztelését. Ő a Világ Királynője és azt kívánja, hogy mindannyian ismerjük el őt királynőnknek, engeszteljük szeplőtelen Szívével egyesülve a jó Istent.

Akkor lesz tökéletes, Isten előtt kedves engesztelő életáldozatunk, ha engesztelésünket a Boldogságos Szűzanya szeplőtelen Szívének ajánljuk, ha engesztelésünket az Ő Szívével egyesítjük és így mutatjuk azt be Istennek.

Mária szerepe: összegyűjteni seregét

Az engesztelésnek e programjában Szent Grignon Lajos híres jóslata is bennfoglaltatik: A Boldogságos Szűz ezekben az időkben előtérbe lép. Nem mintha eddig elrejtőzött volna, nem mintha eddig nem lett volna a kegyelmek közvetítője, nem mintha eddig nem szeretett volna bennünket. De eddig az Egyház külső küzdelmeiben Szűz Mária visszahúzódott, hogy előtérbe lépjen Krisztus és vezesse a harcot. Most azonban a Boldogságos Szűzanya szerepe következik, hogy ezekben a na-

pokban összegyűjtse az engesztelő lelkeket abba a rendezett táborba, amely „**acies bene ordinata**”, jól megrendezett és félelmetes tábor, amelyen a gonosz soha sem tud erőt venni.

Uralkodni akar

A Boldogságos Szűzanya a Világ Királynője, tehát uralkodnia kell! Ő a Világ Királynője, tehát neki jogai vannak, ő uralkodni, parancsolni, vezetni akar. Nem a háborúban, amelynek szörnyű orkánja ott pusztít a harctereken, hanem abban a küzdelemben, amelyet a Boldogságos Szűz folytat a kígyó feje ellen. Ebbe a küzdelemben szólítja magával azokat, akiknek harci küzdelme az engesztelő áldozat.

Az engesztelés szimbóluma

Ennek az engesztelésnek szentélye, mintegy szimbóluma az utolsó időkben a Boldogságos Szűz tisztaságos,

szeplőtelen Szíve. Benne találjuk meg az engesztelés minden motívumát. Szűz Mária szeplőtelen Szívének szeretete, mint meleg áramlat érinti szívünket és magához vonzza. Égi Anyánk Szívére öleli az engesztelők táborát. Csakis az ő Szívével egyesülve remélhetjük, hogy ezeknek az időknek engesztelése kedves lesz a jó Isten színe előtt.

Ennél a pontnál álljunk meg, hatoljunk be az engesztelés szellemének mélyébe. A Boldogságos Szűz Szíve szeplőtelen, immaculata, tisztaságos volt. Soha bűn nem mocskolta be lelkét, vétek soha nem szennyezte be tisztaságos, szeplőtelen Szívét. Mit jelent ez?

A bűn katasztrófája

A bűn legnagyobb katasztrófa, a legnagyobb szerencsétlenség. Nincs ennél nagyobb rossz, nincs hozzá fogható baj. Nincs ennél végzete-

sebb szerencsétlenség, nemcsak a földön, de a mindenségben, nemcsak a látható világban, de a láthatatlan világban sem. A bűn Istentől elszakítja a lelket. Isten a **Szeretet**, a bűn elszakít Isten szeretetétől és beletaszít a gyűlölet és kárhozat világába. A bűn szembeszállás Istennel, a gyűlölet lángjának fellobbanása, térfoglalása az ember szívében. A bűnbesodródás az istengyűlöletnek folyamata. Istentől való elszakadással kezdődik és végződik Istennel való szembehelyezkedéssel, amikor az ember az anyagot választja boldogsága tárgyául Isten helyett.

Felbomlik az összhang

Amikor az ember elszakad Istentől, felbomlik az a csodálatos harmónia, az a csodálatos szimfónia, amelybe Isten helyezte az embert, amikor a kegyelem világába emelte. A napfény eltűnik a lélekből és söt-

tétségbe merül, a harmónia átmegy a diszharmóniába. Olyan ez, mint mikor a hárfán nem a művész keze játszik, hanem durva ember öklével belevág és széttépi a húrokat. A helyett, hogy a Szentlélek játssza a lélek hárfáján, az ember széttépi a húrokat, hogy azokon harmónia többé ne tudjon kicsengeni, csak a diszharmónia ijesztő tompa hangja.

Foltot ejt

A bűnnel az ember lelkében nemcsak a harmónia szűnik meg, hanem, — mert az ember hozzátapad, ragaszkodik a földi, anyagi, érzéki dolgokhoz, — ezek be is szennyezik azt. A bűn tehát nemcsak diszharmónia, hanem csupa sötétség, csupa szenny, csupa sár, amely foltot ejt, bepiszkítja a lelket és Isten előtt útálatossá teszi.

Szűz Mária tisztaságos maradt

Ebből a szörnyű diszharmóniából emelte ki a Gondviselés a Boldogságoz Szűzet. Az ő tisztaságos Szívét nem érintette a bűn szennye. Az ő lelke immaculata, szeplőtelen, egészen tiszta, azon semmiféle folt sincs. A Szűzanya soha sem kapcsolódott ki abból a fenséges harmóniából, amelybe Isten őt helyezte, soha ki nem vetközött abból a szépségből, amelybe Isten őt öltöztette. Soha nem halványodott el benne az a fényes ragyogás, amellyel Isten az ő tisztaságos Szívét felékesítette!

Ilyen a Szűzanya lelke: csupa szépség, istenszeretet, harmónia, szentség, fényesség, egyszóval: csupa fehérség.

Miért szomorú?

Mégis mikor megmutatta Szívét Fatimában, azt látták a pásztorgye-

rekek, mintha a Szűzanyának valami fájna. Az a töviskoszorú, mely Szívét övezte, ezt fejezte ki. Arcának a fájdalmas, szomorú vonása ezt mutatta. Miért szomorú? Mert fáj neki az emberek bűne, Istentől való elszakadása, fáj a gyönyörű harmóniának megszűnése. Fáj annak a fehérségnek elvesztése, amellyel Isten felékesíti a lelket, fáj a bűn, mely mindent szétrombol és bepiszkít. Ezért szomorú a Szűzanya! Semmi sem okoz a Szűzanyának oly nagy szomorúságot és annyi iszonyodást, mint a bűn! Nem hiába mutatta meg Fatimában, mennyire fáj az ő jóságos Szíve. Ó látja, hogy az emberek meggondolatlanul, vakon rohannak a bűn útján!

Mit lát a Szűzanya?

Látja a bűnnek teljes undokságát, diszharmóniáját! Ezért szomorodik el! De lát még valamit, ami még na-

gyobb szomorúsággal tölti el. Látja Isten szentségét, felségét, melyet a bűn megbánt, látja Isten igazságosságát, melyet a bűn haragra ingerel, látja milyen súlyos dolog Istentől elszakadni, bemocskolni a kegyelem ruháját, amelybe isteni Jósága öltöztetett. Látja, milyen szigorú az isteni igazságosság, mikor a bűnöst sújtja, látja, milyen kérlelhetetlen elégtételt követel minden bűn az isteni igazságosság szigorú mértéke szerint. Ezért oly nagyon szomorú a Szűzanya!

Mi nem tudjuk átérteni, mit jelent az isteni Igazságosság kezébe kerülni, hogy mit jelent magunkravonni az ő igazságos ítéletét! De Szűz Mária teljesen átérti azt!

Előre látja a bűn következményeit

Azonban még másért is szomorkodik. Előre látja, hogy az isteni igazságosság órája el fog következni.

Előre látja azokat a csapásokat, amelyek a bűn okoz a földön, amelyekkel Isten sujtani fogja a világot. Ezért előre figyelmeztetett Fatimában, hogy az emberek gondolják meg, vajjon menjenek-e tovább a bűn útján, merjenek-e tovább is a vétekben maradni!

Látja Isten irgalmát is!

A Boldogságos Szűz még többet is lát, amikor az égben elmerül Isten szemléletében. Látja Isten végtelen jóságát, irgalmának mérhetetlen nagyságát! És akkor határozza el, hogy előtérbe lép, akkor határozza el, hogy eljön hozzánk, megmutatja Szívét, összegyűjt bennünket és megtanít, mit tegyünk, hogy az Isten irgalmasságát a magunk számára megnyerjük. A Boldogságos Szűz nem fordul el a bűnöstől akkor sem, amikor az bűnbe sodródott, mert szereti őt. Eljő hozzánk, hogy megtanítson

minket engesztelni, amellyel elégtételt tudunk nyújtani Istennek az elkövetett bűnökért.

Mire tanít a Boldogságos Szűzanya?

Az első, amire megtanít, mikor az engesztelést meghirdeti, a tisztulás. Az engesztelés a tisztulásnál kezdődik. Az Immaculata ezt hirdeti első sorban: ha engesztelni akarunk, szakadjunk el a bűntől és tisztuljunk meg egészen! Legyünk az engesztelés megindulásakor egészen tiszták. A Szűzanya tisztaságos Szívét csakis a tiszta lelkek engesztelhetik meg, az ő Szívével csak tiszta lélek tud egyesülni az engesztelő áldozatban.

Az engesztelés tisztulással kezdődik

Aki megmarad a bűnben, a diszharmóniában, a gyűlötségben Istennel szemben, az a Szűzanyától is tá-

vol jár. Az soha nem tudja megengesztelni Istent, csak ha visszafor-
dul, ha elszakad a bűntől. Ezért kez-
dődik minden engesztelés bűnbánat-
tal. Ezért hirdeti a nagy próféta:
„Tartsatok bűnbánatot, mert elközel-
gett az Isten országa!” Ezért hirdeti
az engesztelés minden prófétája,
apostola: Tartsatok bűnbánatot, mert
csak tiszta lélekkel lehet kiengesztel-
ni Istent, csak tiszta lélekkel lehet
visszatalálni az Istenhez vezető út-
ra!

Az engesztelés első lépése

Az első teendő, megszüntetni a
sértést, amellyel Istent a gyarló em-
ber megbántotta. Az engesztelés el-
ső lépése a bűnbánat szentségében
való tisztulás. Addig nincs engeszte-
lés, addig nem számíthat a bűnös
sem bocsánatra, sem meghallgatásra,
de arra sem, hogy a Boldogságos
Szűz közeledjék hozzá, míg bűnbána-
tot nem tart.

A visszatérés folyamata

A bűnbánat az engesztelés kezdete, de csak kezdete. A bocsánatkérés csak megindulás az engesztelésben. Mert az engesztelés ugyanaz a folyamat, ami történt a bűnbesodródás alkalmával, csak megfordított irányban. A bűnnel elszakadtunk Istentől, hozzátapadtunk az anyaghoz, a röghöz és mind mélyebbre süllyedtünk. Az engesztelés a bűnből, a bukásból való visszatérés folyamata. Visszatérés: ez az engesztelés! Visszatalálni Istenhez! Erre tanít a tisztaságos Szűz. Az isteni Gondviselés azért küldi hozzánk, hogy az ő tisztaságos Szíve felemeljen és visszavezessen minket Istenhez a tisztulás útján.

Anyai Szíve van

Ne felejtjük el, hogy a tisztaságos Szűz Szíve anyai Szív! Jóságos, sze-

rető, gyengéd anyai Szív. A boldogságos Szűz a nőnek, az édesanyának szívéen keresztül nézi a bűnöst és a bűnösnek Istenhez való visszatérését. Azért ő a bűnösök menedéke, mert ő nem az igazságosság jegyében jelenik meg előttünk, hanem az irgalom jegyében. Nem az isteni igazságosság, hanem az isteni jószág hírnöke. Jószágos Anyai Szíve akkor is szeret, amikor mi nem vagyunk arra méltók, amikor rosszkodunk, amikor bűnbe sodródunk, amikor Istennel szembeszállunk, mert ő akkor is gyermekét tekinti a rossz emberben. A Boldogságos Szűz anyai Szíve nem tud belenyugodni, hogy a bűnös elpusztuljon, hogy a bűnös kárhozatba sodródjék, hanem jószágos anyai gyengéd Szívével eljő és megpróbál visszavezetni Istenhez, megpróbál rávezetni az engesztelés útjára.

Bizalmat, reményt kelt

Szánakozó szeretete, tisztaságos anyai Szíve bizalmat, lelkesedést, reményt önt a legnagyobb bűnös lelkébe is. Amikor a bűnös ember megindul az engesztelés útján, még magában viseli a bűnnek fullánkját, hordozza gyenge, emberi természetének súlyát, mely visszarántja őt és annyi sok sebnek, nyomorúságnak az oka. A Boldogságos Szűz mérhetetlen türelemmel fordul az ilyen lélekhez, hogy felemelje, nem az isteni igazságosság szigorával, hanem az isteni irgalom és szeretet jegyében.

Kihaszználja hatalmát

A Boldogságos Szűz végtelen szeretettel és gyengédséggel fordul a bűnöshöz, hogy felemelje, olyankor is, amikor annak már nincs bátorsága, ereje, hogy tovább haladjon az engesztelés útján, hogy a magasabb,

meredekebb ösvényre lépjen. Ilyenkor a Szűzanya maga lép közbe és közvetíti Isten erejét. Ezt jelenti a Világ Királynőjének szeplőtelen Szíve! Királynő ő, hatalmat kapott az Úrtól és ezt a hatalmat használja fel, hogy Isten mérhetetlen szeretetét kiaknázza akkor is, mikor nagyon megsokasodott a bűn a világon. A Szűzanya ki akarja használni hatalmát és tekintélyét, mely kiterjed nemcsak a földre, hanem az égre is, mert Isten az ilyen jóságos, szerető anyai Szívnek nem tud ellentállni! Emlékezzünk a kánai jelenetre! — „Nincs boruk!” — mondja a Boldog-ságos Szűz, mikor észrevette a nász-nép zavarát. Először látszólag nem talál meghallgatásra, az Úr szinte elutasítja. A Szűzanya nem kérleli többet. Valószínű, csak egy tekintet volt, amellyel a Szűzanya az Úr Jézusra nézett és ez a tekintet elég volt arra, hogy megindítsa őt, mikor komoly dolgot kér a Szűzanya, ami-

kor olyan nagyon fontos dologról van szó, mint napjainkban.

A királynő közben jár a királynál

Képzeljük el, hogy nagyon gonosz embert halálraítélnék. Mielőtt az ítéletet végrehajtanák kegyelemért folyamodik a királyhoz, de nincs remény, hogy meghallgatásra találjon. Tovább megy, a királynőhöz fordul, talán annak kegyes szíve megesik rajta. A királynő gyengéd és jóságos szíve valóban megsajnálja a bűnöst és nagy szeretetre, irgalomra hangolja a király zordságát. Ez történik most is napjainkban. Olyan nagy a bűn hatalma, a bűn áradata ezekben a napokban, hogy az isteni igazságosság lecsapni készül. Szinte elpanaszolja a Szűzanya, hogy nem tudja feltartóztatni az Úr Isten kezét. De még akkor sem esik kétségbe. Ő, a Világ Királynője, felhasználja ki-

rálnői hatalmát a jó Istennél és közbenjár értünk. Nem azt mondja: „Nincs boruk!”, sem azt: „Nagyon megérdemelnék a büntetést!”, hanem irgalomért esdekel értünk és ő maga próbál helyettünk elégtételt nyújtani Istennek.

Az ítélet végrehajtása felfüggesztett

Az ítélet végrehajtását a Gondviselés felfüggesztette. Ezt tudtuk meg Fatimában, ez az, ami reményt önt belénk. Az ítélet végrehajtása felfüggesztett. Meddig? Nem tudjuk! De azt igen tudjuk, hogy addig van időnk az engesztelésre. Azt is tudjuk, hogy az engesztelés abban áll, hogy megtisztuljunk, szabaduljunk a bűntől. Engesztelni tisztaságban: jelenti a bűntől való teljes megtisztulást. De még ez is kevés volna, ha nem jönne a Boldogságos Szűz és nem adná hozzá az ő Szívének szere-

tetét, érdemét és akaratát, mert annak olyan súlya van Isten előtt, hogy kedvéért megbocsát minden bűn ellenére is, csak engeszteljünk tisztaságban!

Engeszteljünk tisztaságban!

A Boldogságos Szűz ezért akart bennünket összegyűjteni, hogy minél nagyobb legyen az a tábor, mely megtisztul a bűntől és tisztaságban egyesül az Ő Szívével. Szívének érdemei, szeretete lesz ez a többlet, az az engesztelő áldozat, melyre kedvesen tekint a jó Isten. Benne bízunk! Az ő királynői hatalma, az ő szeretete segít minket, hogy meginduljunk az engesztelés, a tisztulás útján és vállaljuk azt az engesztelő áldozatot, amelyet a tisztaság programja jelent. Minél jobban bele-süllyed a világ a bűnbe, annál tisztábbak legyünk mi, akik az engesztelést vállaltuk! Minél jobban gyű-

lőli a világ Istent, annál jobban egyesüljünk a Boldogságos Szűz Szívével, hogy az ő szeretete emeljen, tisztítson meg, hogy ő mutasson be minket Istennek, mint tetsző, tiszta, kedves áldozatot!

MÁSODIK ELMÉLKEDÉS:

MEGTISZTULNI AZ ÉRZÉKISÉGTŐL

Miért fáj égi Anyánk Szíve?

A Boldogságos Szűz Fatimában nemcsak az ő tisztaságos Szívét mutatta meg a három kis pásztorgyermeknek, hanem a harmadik jelenés alkalmából megmutatta a kárhozat helyét, a poklot is, ahova az emberek bűneik miatt kerülnek. Nem azért mutatta meg, hogy elrémítse őket és félelmet keltsen, hiszen ezek a gyermekek ártatlanok voltak, szerették a jó Istent, nem volt szükség arra, hogy a félelem tartsa vissza őket a bűntől. A Szűzanyának ezzel csak az volt a szándéka, hogy megértesse, miért olyan szomorú az ő

Szíve. Fáj neki, hogy a lélek a pokol szörnyű kínjába, örök szenvedésébe sodródik, ha elkárhozik.

Miért kárhoznak el legtöbben?

Szűz Mária egy alkalommal a kis Jacintának mást is mondott. Nem tudjuk mikor, a nagy jelenések alkalmával-e, vagy pedig más alkalommal, de azt tudjuk, hogy a Szűzanya azt is közölte vele, melyik az a bűn, amely miatt a legtöbb ember elkárhozik. Amikor Jacinta megbetegedett és elvitték a csodás Szűzről nevezett lissaboni árvaházba, maga a főnöknő vette gondozásába, ő maga ápolta és gondosan feljegyzett minden szót, amit Jacinta mondott. Ezek között a nyilatkozatok között találjuk Jacinta következő két mondatát: „Nagyon sok súlyos bűnt követnek el a világon!” A másik pedig: „A tisztátalanság miatt jut a legtöbb ember a pokolba.” Ez a kicsiny, alig

tíz éves gyermek honnan tudta, hogy nagyon sok bűnt követnek el az emberek? Honnan tudott belelátni az emberek lelkevilágába? Honnan ismeri a tisztátalanságnak ezt a bűnös, szennyes áradatát, amely végigsöpri a világot? A Szűzanya, — aki a kis Jacinta betegágyánál többször megjelent — nyilatkoztatta ezt ki neki. Oly bájos jelenet, amikor a kislány a főnöknőt eltessékeli ágyától: „Ne üljön oda, mert ott a Szűzanya ült!”

A Szűzanyának ez a kedves kis választottja belenéz az emberek lelkébe és látja a történelem folyását, látja a lelkek titkát és olvas bennük. Azt olvassa ki, hogy megsokasodik a bűn: nagyon sok súlyos bűnt követnek el a világon és azért következnek be a büntetés. A tisztátalanság, az érzékiség bűne miatt jut legtöbb ember a pokolba, e bűn miatt éri a legtöbb szenvedés az emberiséget.

A tisztátalanság bűnének súlya

Miben rejlik a tisztátalanság, az érzékiség bűnének nagysága, súlya?

Ennek a súlyos, Isten szemében is legútálatosabb bűnnek gonoszága éppen abban rejlik, hogy bemocskolja az élet forrását. Ez az a bűn, amely miatt Isten ajkáról elhangzott: „Poenitet me, hominem fecisse!” „Bánom, hogy alkottam őket.” (Gen. 6, 7.) Semmiféle bűnre nem mondta Isten ezt, még az istenkáromlásra sem, csak erre az egyetlenre: Bánom, hogy embert teremtettem! Mert ez az egyetlen bűn, mely az emberi élet forrását fertőzi meg és rántja a sárba.

Bűn és bűnhődés

Valami szörnyű tragédia húzódik meg az ember életében, az, hogy a bűne Isten ellen lázad. Az alacsony, a kicsiny, a por, a hamu mer Isten ellen, az ő mindenható Ura és Te-

remtője ellen fordulni a bűnben. Nos, a bűnhődése is ez: az ember természetében ugyanaz történik, amit Istennel szemben elkövetett. Széttépte a köteléket, amely Istenhez fűzte, megrontotta a fenséges harmóniát, amelyben Istennel élt. — Büntetése az lesz, hogy az ő természetében is széjjelbomlik a harmónia, megszűnik a gyönyörűséges összhang, amelybe őt az Isten állította, az alacsonyabbrendű, a tökéletlenebb emberi képességek fellázadnak a magasabbrendű, tökéletesebb, a szentebb, Isten előtt kedvesebb képességek ellen. — Belső lázadás tör ki bennünk: az alacsonyrendű szenvedélyek állandóan lázadoznak, elvonják az embert Istentől, hogy széttépjék a köteléket, amely Istenhez fűzte.

A rosszat követem

Pedig az ember a lélek szemével látja, megérti, hogy Istenhez milyen

szálak fűzik, hogy mi a kötelessége — és mégsem teszi, amit az esze diktál, amit a lelkiismerete sürget, mert lázadás van a testében. Hiába sóhajt Ovidiusszal, a pogány költővel: *Video meliora proboque. Látom a jót, helyeslem is, mégsem teszem: deteriora sequor, a rosszat követem!* Az emberben az alacsony képesség lázong és húzza lefelé, az anyaghoz, az érzékiséghez, a bűnhöz. Azért olyan súlyos az érzékiség bűne, mert abban az ember átengedi az uralmat a szenvedélynek, az alacsonyrendű természetnek. Detronizálja az ember magában a lelkét, értelmét, akaratát, a magasabbrendű képességeit, amelyek lelkiek, szellemiek, amelyek Istenhez tudják kapcsolni. Lerántja ezeket az érzékiség mocsarába és az anyaghoz, a bűnhöz láncolja.

Szégyenletes bűn

Ebben a bűnben a legnagyobb a diszharmónia. Ez a bűn a legszégyenletesebb rendellenesség nemcsak Istennel szemben, hanem az emberi közösséggel szemben is. Ezért olyan szégyenletes az érzékiség, a testiség bűne, a bűnös maga is érzi, hogy el kell rejtőznie az emberek szeme elől.

Megbélyegzi az emberi méltóságot

Mivel az érzékiség, a tisztátalanság bűnében az ember nemcsak Istentől szakad el, hanem természetébe is beleszívódik a bűnös testiség, amely teljesen elvonja Istentől, ezért a tisztátalan lélekben itt a földön olyan irányt vesz az ösztönös érzéki élet, amely feltartóztatlanul a mocsár, az erkölcsi fertő felé húzza. Ebben az önlealacsonyításban benne

van a bűnnek minden mocska. Tényleg, erről a bűnről szokták a többi bűnt is piszkosnak, mocskosnak, szégyenletesnek mondani. Nemcsak a rosszra való hajlamot juttatja felszínre, hanem megbélyegzi az emberi méltóságot is. Amikor Isten az embert felruházza a maga teremtő erejével és azt akarja, hogy teremtőtársa legyen az új élet fakasztásában, akkor az ember egész érzéki természetével, alacsonyrendű, rossz hajlamával megghiúsítja Isten akaratát, bemocskolja és megszegyeníti saját emberi méltóságát.

Legnagyobb seb

Valóban, itt van az emberi természetnek legnagyobb sebe. Mert ebben a bűnben nemcsak Istentől szakadtunk el, hanem folyton felújuló sebet kapott az emberi természetünk, olyan sebet, amelyet talán nem is lehet egészen meggyógyítani. Azért

nevezi az Egyház az eredeti bűnt méregnek, amely megmérgezi, megrontja az emberi természetet, **fulánknak**, mely mérgét beleoltja Ádám minden ivadékának természetébe. Itt van az emberi természet legnagyobb sebe, — következésképpen itt kell legjobban engesztelni!

Sár az ember

Ez a bűn, mint valami fekete, szennyes vízáradat, hömpölygésével végigsöpri a modern életet és mindjobban beszennyezi azt. Nincs szükségünk részletezni, hogy a modern élet miként merül el mindjobban ebben a bűnben. Nincs szükség arra, hogy drámai szavakkal ecseteljük: hogyan terjed a tisztátalanság bűne, mennyire lealacsonyítja az embereket, mennyi gonoszságnak forrása! Sár az ember! Ha nem akarjuk is, látjuk, hogy mi történik körülöttünk! Hiszen az érzékiség, a tisztátalanság

bűne mindenütt odatolakszik az ember életéhez, szívéhez, lelkéhez, hogy megmérgezze, hogy azt a rossz hajlamot, mely mindenki-ben megvan, felélessze, magával sodorja. Nincs szükség arra, hogy jobban belenézünk a világ életébe. Enélkül is rádöbbenünk arra, hogy e bűnáradat-tól iszonyodva kell menekülnünk.

Engesztelő áldozatunk életformája

Minden bűntől iszonyodunk, minden bűntől el akarunk szakadni, de mikor látjuk, hogy az emberiség legnagyobb része a testiség, a tisztátalanság bűnébe sodródik és belevész, akkor világosodik meg lelkünkben teljesen, hogy mit jelent a mi engesztelésünk! Minél tisztátalanabb a világ, annál tisztábbak leszünk mi! Ebben találjuk meg engesztelő áldozatunk életformáját: minél érzékesebb, bűnösebb világ, annál ártatlanabb és tisztább életet teszünk oda az engesztelő áldozat paténájára.

A szeplőtelen Szív tisztasága

Amikor az engesztelő lélek szomorú szívvel látja a világnak ezt a romlottságát, akkor érzi, hogy neki még bensőségebb odaadással kell ahhoz a Szívhez húzódnia, amely szeplő nélküli legtisztaságosabb Szív. Mert ha minden ember természetét megrontotta is az eredeti bűn, egy kivétel mégis van: a Boldogságos Szűz Mária. Reá a bűnnek soha sem volt hatása. A jó Isten kiemelte őt ebből a szörnyű örökségből. Szűz Mária soha sem érezte a diszharmóniát életében, soha sem lázadt teste a lelke ellen, soha a szenvedély nem ragadta el akaratát. Benne megvolt a tökéletes harmónia, ahogyan az Isten kezéből kikerült, ezt megerősítette a kegyelem és megmaradt romlatlan szépségében: Szíve soha a bűn felé nem hajolt, mindig tisztaságos, szeplőtelen maradt.

Hozzá menekedjünk!

Ha elfog bennünket a bűnös, érzéki világtól való undor, amikor látjuk a világot az érzékiség bűnébe süllyedni, húzódjunk oda jobban a Szűzanya tisztaságos Szvéhez, Ő kinyitja szeplőtelen Szívét, hogy valaményiünket befogadjon, valaményiünket segítsen a tiszta életnek áldozatában, melyben az engesztelésünk kedves Isten színe előtt.

Minél inkább érezzük a kísértést, minél jobban sodródunk a bűnnek veszélyébe, annál jobban húzódjunk Máriához, mert benne nemcsak eszményünket tiszteljük, hanem jóságos Anyánkat is, ki Szíve tisztaságát meg akarja osztani velünk.

Necsak jelkép legyen!

A Boldogságos Szűz tisztaságos Szíve necsak jelkép legyen számunkra, hanem eszménykép és életforma.

A mi engesztelő áldozatunk akkor lesz kedves Isten előtt, hogyha — nemcsak a bűntől, — hanem az érzékiségtől és minden tisztátalanságtól is mentes lesz. Akkor leszünk egészen tiszták, ha szorosán egyesülünk a Szűzanya Szívével.

El Istentől!

Az előbb azt mondtam, szinte nincs is mód arra, hogy az ember ezt a bűnös hajlamot, az eredeti bűnnek e fullánkját teljesen kiirtsa a lelkéből. A magja mindig megmarad és ha az ember nem vigyáz, rögtön megmozdul és újra lehúzza, újra eltávolítja Istentől!

Isten felé!

A Szűzanya Szíve épen ellenkező irányba vonzódik: mindig Isten felé! Ő teljesen Isten felé hajlik és olyan tiszta, hogy benne a rossz hajlamnak még csírája sincs. Ha tehát én a Bol-

dogságos Szűzhöz kötöm szívemet, ha a Szűzanya tiszta Szívével egyesülök, én is más irányt kapok, mint a bűnös hajlam iránya bennem. Képzeljük el, hogyha valaki nagyon sodródik, hajlik lefelé és olyan valaki-be kapaszkodik, aki emelni tudja őt, akkor annak ellenére, hogy hajlama lefelé húzza, emelkedni fog. Bármilyen nagy a testem súlya, mely lefelé húz, ha a liftbe szállok, az felfelé visz, pedig megmaradt a lefelé húzó súlyom. Ha Szűz Mária tisztaságos Szívével egyesülök, megkapom az irányt Isten felé. Ezért a Boldogságos Szűz tisztaságos Szíve nemcsak szimbólum, melyet csodállok, hanem életforma, mellyel azért egyesülök, hogy életszabályommá, élettörvényemmé, életirányommá váljék.

Életforma!

Miben áll ez az életforma? Abban, hogy teljesen a szeplőtelen Szűz

Szive tisztaságának befolyása alá helyezem magam, s úgy egyesülök vele, hogy egészen uralmába vegyen és elhúzzon attól, ahova a természet romlottsága vonz. A szeplőtelen Szűz tisztaságos Szívével való egyesülés biztosítja nekem, hogy állandóan tisztaságban élő, engesztelő áldozat legyek, mert elvon az érzéki ségtől és jobban belekapcsol Istenbe. A természet érzéki vonzódását azzal lehet legjobban legyőzni, hogyha mindig jobban, mindig tökéletesebben a Boldogságos Szűzanyával élek. Ha összekapcsolom szívemet az ő Szívével, lelkemet az ő lelkével, akkor a sok tisztátalanság, az élet kísértése nem fog lehúzni, bemocskolni, hanem csak annál inkább eltávolodik a bűntől. Útálattal elfordulunk, iszonyodunk tőle és mégjobban ragaszkodunk a Szűzanya tisztaságos Szívéhez.

A Szűzanya szeplőtelen Szívével együtt engesztelni azt jelenti, hogy

tisztaságos Szívének érzelmét és lel-
kivilágát éljük.

Érinti-e ez a házasság kérdését?

Ez a tisztaság azonban sokaknál nehézséget okoz, nem a kísértés, hanem az élethivatás szempontjából. Vajjon érinti-e ez a házasság kérdését? Igen, érinti és pedig annyiban, amennyiben a Boldogságos Szűz tisztaságos Szívével való egyesülés a házasságot is felemeli arra az ideális magaslatra, amelyre a jó Isten helyezte kezdetben, felemeli abba a tisztaságos légkörbe, amelybe a jó Isten teremtette és akarta, hogy abban meg is maradjon.

Eleinte a házasság a legszentebb dolog volt, hiszen Isten teremtő erejében részesedtek a házastársak, Isten munkatársai lettek. A legszentebb, legfontosabb feladatot bízta rájuk: a mennyország benépesítését. Isten megtehetette volna, hogy maga megteremti az összes lelkeket a

mennyország számára! Azonban nem így tett, az embert akarta felmagasztalni, hogy az élet fakasztásában munkatársa legyen. Nem az érzéki-ség bűnös árjával akarta a házasságot bemocskolni, hanem a mennyországot akarta benépesíteni. Ez volt az oka annak, hogy Isten a házasságot nem hagyta meg a régi keretben, egyszerű szerződésnek, lélekszövetségnek, hanem felemelte, sokkal magasabbra, mint a paradicsomban, az emberi ártatlanság állapotában volt: szentségi rangra emelte. Ez azt jelenti, hogy e szentség által is bőségesebben részesülünk Isten életében. Isten mintegy a maga életét ontja a házastársakra, hogy azok a házasságot az ő gondolata és akaratára szerint tekintsék és éljék.

A házásélet tisztasága

A tisztaságban való életfelajánlás igenis érinti a házasságot: felemeli

és nem engedi, hogy benne maradjon a sárban. Mert a világ szelleme a házasságot bemocskolta, nem lát benne mást, mint a bűnös hajlamok legitim kiélését. Nem, a házasság nem az! A házasság Isten gondolata szerint a legszentebb intézmény! Szentség, amelyben a házastársak éppen a legnagyobb tisztaságra vannak kötelezve, vagyis, hogy ne az érzékiség életét éljék, hanem Isten gondolata vezesse őket, Isten akaratát irányítsa életüket. Tóbiás könyvében olvassuk, hogy az Úr halállal büntette azokat, akik állati ösztöntől vezettetve lépték át a házasság küszöbét. Csak az ifjú Tóbiás értette meg Isten gondolatát és akaratát: őt nem az érzékiség vezette, hanem a szent hivatás, mely a legszebb imát sugallta: „Uram, atyáim Istene, áldjon téged az ég, a föld, a tenger, a források, a folyók és minden teremtményed, mely bennük van! Te alkottad Ádámot a föld sarából és

melléje adtad segítőtársul Évát. Nos tehát, te tudod, Uram, hogy nem élvezetvágyból teszem nővéremet feleségemmé, hanem tisztán csak az utódok után való vágyból, hogy áldassék bennük neved örökkön örökké." (Tób. 8, 7—10.)

Érinti-e a hivatást?

De ez a tisztaság érinti-e a hivatást? A hivatást nem érinti, mert a tisztaság törvénye nem hivatás, hanem egyetemes törvény. — A tisztátalanság mocskától való elfordulás a tisztaság törvénye, mely egyetemesen kötelez mindenkit.

Az életfelajánlás tisztaságban még nem dönti el a hivatást, nem arról szól, hogy Isten kívánja-e azt, hogy lemondjunk a házasságról és egészen a tisztaság állapotában éljünk, neki szenteljük szívünket. A tisztaság törvénye egyetemes és érint mindekit, akár a tisztaság állapota-

ban éljen, akár a házasság szentségében. Amit ez a törvény magában rejt, tökéletes kifejezésre jut abban, hogy a Boldogságos Szűz Szívével egyesülök. Soha az érzéki hajlamot nem engedem rendetlenül megmozdulni magamban, minden tisztátalantól undorral, iszonyattal elfordulok és a Szűzanya tiszta légkörében élek. A teljes elfordulás minden tisztátalantól, a meg nem alkuvás: ez a Szűzanya tisztasága! Ennek az erénynek nagy ára van! Az engesztelő áldozatnak nagy áldozatot kell vállalnia.

Nem lehet a világgal megalkudni

A világ a maga érzéki, bűnös, szennyes életében mindent elkövet, hogy az érzékiséget felkorbácsolja és az embereket magával ragadja.

Itt nem lehet alkudozni, itt nincs megalkuvás! Mozi, színház, regény,

képtár, társaság, sokszor az állás, a környezet, ahol dolgozom, minden olyan, amely tele van szennyel. Ha kezdek megalkudni magammal: kénytelen vagyok itt élni, dolgozni, ezekkel érintkezni, nem élhetek remete életet, — abban a pillanatban megmozdul bennem a rosszra való hajlam és húz lefelé... Nem lehet megalkudni! Az engesztelő áldozat csak Isten felé törekszik, soha meg nem alkuszik. A tisztátalanság legkisebb árnyékától is azonnal, undorral elfordul.

Látjuk: minél érzékibb a világ, annál tisztábbnak kell lennem énnekem, minél megalkuvóbb a világ gyermeke, annál kevésbé alkuszom meg és annál jobban egyesülök a Szűzanya szeplőtelen Szívével!

Ne felejtsük el: tisztátalanságnak nincs helye Isten előtt, Isten tisztasága kizár minden érzékiséget!

A tisztaság erő

A Boldogságos Szűz tisztasága erő, mely segít és nem engedi, hogy engem is magával ragadjon, elsodorjon a világ szennyese, bűnös áradata. Erő, mely megóv attól, hogy a világ szennye eljusson hozzám. Megerősít akkor is, ha ennek a modern, bűnös érzékiségbe süllyedt kornak gyermeke vagyok. Ember vagyok, de nem e világból való. A Szűzanya olyan légkört teremt körülöttem, amelyen nem hatol át az érzékiség mérgezett levegője. Ha az ő Szívével egyesülök, az ő tisztasága a világgal ellenkező irányba sodor, mindig jobban felemel és Isten tisztasága, szentsége felé vezet engem. Igen, mert a Szűzanya szeplőtelen Szívében Isten tisztasága, Isten ereje van. A Boldogságos Szűz Isten tisztaságából, szentségéből, erejéből merített és annak szinte kimeríthetetlen forrása, kincsesháza lett. A Szűzanya tisztasága

Istentől nyert ajándék, amelyet ő soha el nem veszített.

Akármilyen bukások történtek is életünkben, ne higgyük, hogy ezeknek szomorú emléke megakadályoz minket abban, hogy tiszta életet éljünk! Abban a pillanatban, amikor Istenhez fordulunk és engesztelő áldozatul ajánljuk fel magunkat, egészen megtisztulunk. Csak a bűnös hajlamot nem tudja az ember könnyen levetni. De ezt is ellensúlyozni tudjuk, ezt is legyőzi bennünk a Boldogságos Szűzanya tiszta Szívével való egyesülés. Ne felejtsük el, a tisztaságnak ereje van, a tisztaság sugárzik, a tisztaság ellenállhatatlan azok előtt is, akik nem élnek benne.

Ellenállhatatlan felsőbbrendűség

Példát mondok. Nem tudom, ismerik-e Skóciának kis Terézét, Sinclair Margarétát. Ez az ártatlan lélek

ugyanolyan tiszta és egészen hasonló életű volt, mint kis Szent Teréz. Egyszerű munkáslány volt. Édesapja utcaseprő Edinburgban. Nagyon valóságos ember volt feleségével együtt. Gyermeküket is ilyen szellemben nevelték. Margaréta, mikor felcseperedett, gyárba került munkásnőnek. Összesen öt gyárban dolgozott. Az edinburgi gyárak sem voltak mások, mint a többiek, ahol a légkör nem volt kedvező a szent tisztaságra. Amikor a gyárban valaki csúnya, tisztátalan szót szólt, Margareta csak ránézett az illetőre és ajkára fagyasztotta a szót. — Ha mégsem hallgattak el, akkor rájuk is szólt. Hamar megváltozott a gyár: senki sem mert az ő jelenlétében tisztátalan szót szólni vagy célzást tenni. Van erő a tisztaságban, van benne valami ellenálhatatlan felsőbbrendűség.

Ha a Szűzanya hirtelen megjelenne a tisztátalan emberek előtt, meg-

kövülnének a szégyentől, a tisztaság ereje szinte földre sujtaná őket!

A tisztaság ereje átalakít

A tisztaságnak van ereje, még ha halandó testben élünk is, és érezzük a bűn fullánkját. Ha a Szűzanyával egyesülünk és az ő tiszta Szívét engedjük hatni magunkra, hogy átgúrja, átváltoztassa és áthangolja szívünket, vágyunkat, természetünket az ő tisztaságos Szíve szerint, akkor az ő tisztaságának erejét önti belénk. Oly erőssé tesz, hogy a világ bűnös csábítása vagy érzéki, piszkos élete sem árt, nem sodor magával. Természetesen, magam sem keresem a bűnalkalmat, nem teszem ki magamat veszélynek, hiszen a legnagyobb undor vesz erőt rajtam minden tisztátalan iránt...

Ne kegyelmezzünk a testnek!

Minden tisztátalan rendszerint megmozdítja bennünk rosszra hajló

természetünket, felébreszti régi bűnös emlékeinket, régi szokásainkat és sokszor hatalmas küzdelem keletkezik, amelyben nehéz hűen kitartani a tisztaságos Szív mellett. Ha azonban eleve, mindjárt elfordulunk és a Szűzanya Szívével egyesülünk, akkor az ő tisztasága megvéd, belénk sugározza a tisztaság erejét és elfordít mindentől, önmagunk hajlamaitól is. Akkor megértjük, hogy miért voltak olyan szigorúak a szentek önmagukhoz, mert tudták, hogy ha nem így tesznek, akkor a test érzéki hajlama elfordítja őket Istentől. Sinclair Margaréta készített magának egy egyszerű fakeresztet, abba szegeket vert, úgy hogy befelé ki nyuljanak. Ha valaki csak megérintette, vagy megölelte, a szegek bele-mélyedtek keblébe. Nem kegyelmezett testének.

Engesztelő Szent Margit életében oly sok és nagy önsanyargatást olvasunk, hogy sokan megbotránkoz-

nak rajta és azt hiszik: nem nekünk való; ez a nagy vezeklés nem a modern ember lelkéhez van méretezve. Ha a modern ember az érzékiségnek kedvez és dédelgeti a testét, sohasem fog oda emelkedni, hogy megértse Árpádházi Engesztelő Szt. Margit önsanyargatását, vezeklését. Szükséges rabigába törni az emberi testet, nem szabad kímélni, ha azt akarjuk, hogy megszűnjék bennünk a bűn fullánkja, hogy Isten felé vonzódjék lelkünk és a Szűzanyával együtt oda el is jussunk.

Mi ebben az engesztelés?

Vajjon ez a tisztaság, amely ilyen aszkézisre nevel bennünket, engesztelő áldozat-e? Mi ebben az engesztelés? Az, hogy: minél érzékibb a világ, annál tisztább életet élek én, minél inkább elmerül a világ a tisztátalanságba, annál tisztább áldozattal fogom engesztelni én a jó Istent!

A Boldogságos Szűz tisztasága szinte egyedülálló, mert nincs benne az eredeti bűn fullánkja, ez a tisztaság teszi a mi áldozatunkat is kedvessé. A mi engesztelésünk nemcsak a mi bűneinkért, bűnös multunkért való engesztelő áldozat és elégtétel, hanem engesztelő áldozat és elégtétel az egész világ érzéki bűneiért, a testiség fertőjébe elmerült szegény bűnösökért. Mi nem átkokat szórunk, nem követ dobunk reájuk, hanem a Szűzanya szeplőtelen, tiszta Szívével fordulunk hozzájuk, hogy kieszközöljük megtérésüket. Azt akarjuk, hogy ők is engesztelő áldozatok legyenek, hogy nyujtsanak elégtételt a bűnökért és szünjék meg Isten ostora felettünk. Nekünk többet, nagyobbat kell adnunk és tudjuk, hogy ez a növekedő áldozat is engesztelés. És mert a tisztaságban van növekedés, azért mi is arra a magaslatra törekszünk, ahova a Szűzanya akar emelni bennünket.

Engeszteljünk tisztaságban!

Ha a Szűzanyának igen kedves gyermekei akarunk lenni, akkor életünket tisztaságban ajánljuk fel az Úrnak engesztelő áldozatul. Akkor akármennyire bűnös is ez a kor, akármint halmozódik is az érzékiség bűne, a mi áldozatunk a Boldogságos Szűz tiszta áldozatával egyesülve ki fogja engesztelni a jó Istent. Az isteni irgalom megbocsátja majd ennek a bűnös kornak vétkeit, megadja a testiség rabságából való szabadulást és reánk árasztja a tisztultabb lelkiesség friss, üde, éltető légkörét!

HARMADIK ELMÉLKEDÉS:

MEGTISZTULNI A FOLD SALAKJÁTÓLI

„Ad Deum“

A Boldogságos Szűzanya tisztaságos Szívével egybekapcsolódva megkapjuk azt az irányt, amely bennünket Isten felé — „ad Deum“ — vezet. Így önkéntelenül is az engesztelő áldozatnak életútját járjuk, mert a Szűzanya Szívének útmutatása szerint, az ő segítségével mindig az Isten felé törekszünk.

A Boldogságos Szűzanya tehát irányt mutat, hajlamot ad az engesztelő életáldozat tisztaságára. Ebben a hajlamban, ebben a folytonos Istenhez hajlásban van fokozat. Ezt a fokozatot kell most megtanulnunk!

Megszabadulni minden köteléktől

„Engesztelni tisztaságban“ abban áll, hogy az ember nagy iszonyodással és teljes elfordulással emelkedik ki mindenből, ami magán viseli a tisztátalanság bélyegét és kapcsolódik mindjobban a tisztaságos Szűzön keresztül a tisztaság forrásához, Istenhez.

De nemcsak a bűn és érzékiség köti le az ember szívét és érzelmét, hanem a teremtmények is. Az engesztelő áldozat tisztasága abban áll, hogy a földi teremtményektől is függetlenítjük magunkat, ettől a súlytól is megszabadulunk.

Ledobni a felesleges súlyokat

A régi időkben, amikor még léggömbökkel emelkedtek az emberek a magasba, ha feljebb akartak szállni, a magukkal vitt súlyokat ledobták és

attól megszabadulva, magasabbra tudtak emelkedni a sztratoszférába.

Ehhez hasonló az engesztelő-lélek emelkedése is. Amikor a bűntől megtisztul, felemelkedik, amikor az érzékiségtől megtisztul, még feljebb emelkedik, de ennél is magasabbra emelkedhet Isten felé, ha a többi súlytól is meg tudja magát szabadítani, mindazoktól a ballasztoktól, amiket a földi teremtmények jelentenek az ember életében.

Sok a kolonc az életben

Ezt akkor értjük meg jól, ha a világ életét jobban szemügyre vesszük. Nézzük, mit tesznek az emberek, hogyan folyik életük a földön! Figyeljük meg, mi köti le szívüket! Úgy élnek, mintha a földi javak, a teremtet dolgok volnának az ember életének tulajdonképeni célja. Úgy élnek, mintha — akár gazdagság, ruha, táplálék, akár szép, művészi ér-

téktárgy elégítené ki teljesen a szívet, lelket. A teremtett, a földi javakat helyezi sok-sok ember élete közép-pontjába. Ez köti le minden vágyát. Ezért küszködnek, dolgoznak, harcolnak, marakodnak egymással az emberek. A háborúk is legtöbbször a földi javak, teremtmények megszerzéséért, birtoklásáért dúlnak, ezért ölik egymást az emberek a harcmezőn. Sok a kolonc, a nyűg az ember földi életében és mindez nem engedi, hogy magasabbra emelkedjék, nem engedi, hogy Istenhez közeledjék.

Két pólus, két erő

A nagyobb tisztulás abban áll, hogy ezektől a teremtett javaktól is megszabaduljunk. Azt tanítják a fizikusok, hogy két pólus van a természetben: a negatív és a pozitív. Úgy is mondhatjuk, hogy két erő működik a fizikai világban: a centrifugális és a centripetális erő. Az egyik

a központból futó, másik pedig a központ felé tartó erő. A nagy mindenség égitestei egy centrum körül forognak. Az az erő, amely a középponttól elröpíti őket, a centrifugális erő, ami a középpont felé vonzza őket, az a centripetális erő. Az égitestek hűségesen eleget tesznek ennek a nagy törvénynek, ezért forognak szabályos, pontos, megállapított körökben. Ez a két erő náluk mindig egyensúlyban van. Hacsak egy kissé gyengülne a centripetális erő, a nagyobb, centrifugális erő következtében kiugranának pályájukból a csillagok. Elő is fordul néha, hogy idegen égitestek közeledése folytán hirtelen megnövekszik bennük a centrifugális erő és a centripetális nem tudja összetartani őket, kivágódnak a mérhetetlen űrbe, beleröpülnek a világmindenségbe. Ekkor történnek a világmindenség katasztrófái.

A két erőnek tehát egyensúlyban

kell lennie. Ha erősebb a centripetális erő, mindig jobban és jobban vonja a körülötte forgó égitesteket a központ felé. Ezt a törvényt a fizika tanítja. De ezt látjuk az élet minden vonalán is.

Lelkiéletünk két pólusa

Az ember lelkiéletében is két pólus van. A test a centrifugális erő hordozója, a lélek a centripetális erő középpontja. Ha földi életünkben a test és lélek megtalálja az egyensúlyt, akkor a helyes úton halad. De ha a centrifugális erő erősödik, ha a test hajlama, súlya egy kissé erőt vesz, lelkünk kizökken pályájából, elhagyja az Isten által elénk szabott utat és a lélek veszte, katasztrófa következik be. Ha a lélek centripetális ereje nagyobb, akkor összetartja a test centrifugális erejét és segíti Isten felé törekedni.

Isten maga a tisztaság forrása a

világmindenség alkotója, a centrifugális erő vele szemben az anyag. Isten a legtökéletesebb, az anyag a legtökéletlenebb. Ez az ellentét, mely Isten és az anyag között van, sokszor tévedésbe vitte a gondolkozó embereket, akik a kinyilatkoztatást nem ismerték. Azt hitték, hogy az anyag is istenség. Pedig csak teremtmény, tehát nem lehet Isten, sőt a teremtmények között a legtökéletlenebb, a létrendben a legutolsó. Mi testünkkel ehhez a világhoz vagyunk kötve és ha a test hajlama kerekedik fölül, az anyag a tökéletlen felé viszi az embert.

Nincs egyensúlyban a két erő

Vegyük csak a fiatal hindu herceg Siddharta életét. A Krisztus előtti korban élő előkelő hindu családok úgy nevelték gyermekeiket, hogy soha szenvedés ne érje őket, ne is lássák azt közelről. Siddhartát minden-

féle földi és anyagi javak vették körül, csak a kezét kellett kinyújtani értük. Nem is hiányzott emberileg semmi a boldogságából. Mégis mérhetetlenül üresnek érezte életét. Valami hiányzik, — de mi hiányzik? Mert amit a föld szépet, jót értékeset tudot teremteni, az mind ott állt előtte. Mégis fájt benne valami, űzte valami, nem hagyta nyugton. A centripetális erő... Azok a javak, amelyekben annyit dőzsölt, amelyekbe belevetette magát — centrifugális erő, — nem elégítik ki, eltérítik önmagától. Bár pogány, keleti ember, de megérti, hogy nem lehet le-süllyedni a testnek, az anyagnak színvonalára, hanem feljebb kell emelkednie. Amikor első gyermeke megszületik, amikor családi boldogsága teljes, annyira erőt vesz rajta a legyőzhetetlen nagy üresség, hogy elmenekül, világgá megy. Otthagyt királyi családot, királyi hatalmat, aranyat, feleséget, gyermeket és el-

menekül a hindu hegyek vadonjai közé, az erdők mélyére és keresi, ami lelkének megnyugvást ad. Elgondolja: ami testemhez tartozik, az a bűn. Csak az az elfogadható, ami a lélekhez tartozik. De nem találja meg az egyensúlyt a két erő, a centrifugális és a centripetális erő között.

A túlzó aszkézis megoldása

Van ennek az ellentétnek más értelmezése is. Azoknak az elmélete, akik túlzó szigorúsággal, túlzó aszkézissel kezelik a lelki és testi értékeket. Ezek minden olyan jót, amely anyagi és minden olyan élvezetet, amely ezekkel összefügg, — anyagi javak használatát, — bűnnek tartanak, vagy legalább is bűnre vezető alkalomnak és nem akarják, hogy az ember ezekkel éljen. Ezek épen úgy, mint Siddharta, ki a budhista vallás alapítója lett, tévedésbe esnek, nem

találják meg az egyensúlyt, nem tudják összekötni a két pólust.

A helyes értelmezés

Mi a helyes értelmezés? Csak az, ami a Szentírásban, a kinyilatkoztatásban jut kifejezésre: úgy élünk a földi javakkal, amelyeket Isten használatunkra adott, hogy azok le ne húzzák az embert az anyagi színvonalra, el ne térítsék eredeti életcéljától, be ne szennyezzék az ember lelkét. A földi javak használata mellett is megmaradni tisztán és egyedül csak Isten felé törekedni! Vagyis a centripetális erő legyen mindig erősebb, amely Istenhez emel, Istenhez vonz bennünket.

„Elmúlik ennek a világnak alakja“

Vegyük közelebbről szemügyre ezt a megoldást, lássuk a Szentírás lap-

jain ennek a kérdésnek a tisztázását. Hogyan lehessen összeegyeztetni az anyagi javak használatát azzal a lelkeséggel, amely mindig Isten felé törekszik? Szent Pál írja a Korintusiakhoz írt első levél 7. fejezetében: „Az idő rövid: most már az van hátra, hogy azok is, akiknek feleségük van, olyanok legyenek, mintha nem volna, és akik sírnak, mintha nem sírnának, akik örvendeznek, mintha nem örvendeznének, és akik vesznek, mintha nem volna birtokuk, és akik élnek ezzel a világgal, mintha nem élnének; mert elmúlik ennek a világnak alakja...” (Kor. I. 7, 29—31.) Szent Pál mesteri vonásokkal adja a megoldást. Nem azt mondja, hogyha nagyobb tisztaságra törekszünk, ha még jobban Istenhez akarunk emelkedni, szakadjunk ki a világból. Nem azt mondja, hogy vessük meg a földi javakat és soha hozzá ne nyúljunk. Hiszen Isten az anyagi világba helyezett bennünket.

Hanem azt mondja: úgy éljünk a földi javakkal, mintha nem élnénk vele. Akinek felesége van, mintha nem volna, akinek vagyona van, mintha nem volna, mintha szegény lenne. Az anyagi javak le ne kössék, el ne térítsék szívünket Istentől. El ne nehezedjék a szívünk a földi javaktól. Elmúlik a világ alakja. Hozzá ne tapadjunk, mert akkor a múltó, földi világgal együtt a mi üdvösségünk is elmúlik.

Az apostol megoldása

Az apostol megoldása tehát ez: Bár a földi javakat használni kell, bár meg kell maradnunk a földi élet kezei között, mégis igényeinkben, élvezeteinkben, földi életünkben semmihez hozzá ne tapadjon a szívünk. Tiszták maradjunk az anyagtól. Elszakadni tőle nem tudunk, de érzelmünk, szívünk, lelkünk tiszta, szabad maradjon, akkor Istenhez mindig job-

ban fogunk vonzódni, akkor engesztelő életáldozatunk mindig jobban megtisztul.

Halljuk magát Krisztust!

De az apostol szavai után halljuk magát Krisztust. Mit mond Ő? Az édes Jézus többet mond, megkapóbban, szemléltetőbben tárja elénk a megoldást, hogyan egyeztessük össze a földi javakat:

„Azért mondom nektek, ne aggódjatok éltetekről, mit egyetek, sem testetekről, mibe öltözzetek. Nem több-e az élet az eledelnél és a test az öltözetnél? Nézzétek az ég madarait, hogy nem vetnek, nem aratnak, sem csűrökbe nem gyűjtenek és a ti mennyei Atyátok táplálja azokat. Nem értek-e ti többet azoknál? Ki adhat pedig közületek gondjai által nagyságához egy könyöknyit? És a ruházatról mit aggódtok? Nézzétek meg a mezők liliomát, mind növe-

kednek, nem dolgoznak és nem fonak, pedig mondom nektek: Salamon minden dicsőségében sem volt úgy öltöztetve, mint egy ezek közül. Ha pedig a mezei fűvet, amely ma van és holnap kemencébe vetik, az Isten így ruházza, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek? Ne aggódjatok tehát, mondván: Mit eszünk vagy mit iszunk vagy mivel ruházunk? Mert mindezt a pogányok keresik. Hiszen tudja a ti Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Keressétek azért először az Isten országát és az ő igazságát és ezek mind hozzáadottnak nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, a holnap nap majd gondoskodik magáról. Elég a napnak a maga baja." (Mt. 6, 25—34.)

Krisztus Urunk megoldása

Krisztus Urunk is élelemről, ruházatról, földi dolgokról beszél. Nyil-

vánvalóan azért, mert amíg az ember a földön él, táplálkoznia, öltöznie, ruházkodnia kell; életét fenntartani, családjáról gondoskodni, jövőjét biztosítani kötelessége. És mégis arra int az Úr: Ne aggódjatok, ne törjétek magatokat a földi javak után, hagyatkozzatok az Úrra! Nem azt mondja: ne gondoskodjatok táplálékról, hanem, hogy ez a gond, az anyagi javak veszedelme le ne kösse, le ne törje a lelket. Maradjon a lélek mindig szabad, bízva magát a mennyei Atyára, akinek gondja van nemcsak a fák csúcsán fészkelő madárra, hanem az emberre, az ő gyermekeire is, hiszen az ő családjába tartoznak. Nem szabad, hogy a földi javak lekössenek, nem szabad, hogy a lélek szárnyát gúzsba kössék! Kell, hogy szabadon emelkedjék és közeledjék Istenhez. Nem szakadhatunk el a világtól, de egészen a Gondviselés kezére kell bízni magunkat.

A tisztább élet értelme

Ez az a nagyobb tisztaság, ez az a tisztább élet, amikor a szellem szabadon emelkedik fel Istenhez és nem akad meg a kicsinyes dolgokon, amelyek nehézséget okoznak az embernek. Szabaddá kell tenni a lelket a test súlyától. Annál tisztábban éljünk, minél inkább futkos, veszekszik, háborúskodik a világ a földi javakért!

A konkrét norma

De konkrétan hol találjuk meg a helyes normát? Mi az a zsinórmérték, amely bennünket segíteni fog és elvezet a két ellentétes pólus között? Hogyan tudjuk lelkünket úgy szabaddá tenni, hogy a testi, anyagi gondok le ne kössék! A helyes normát ott találjuk, ahol a tiszta élet áldozatát, a tisztaság biztosítékát és segítségét találtuk meg. Talán para-

doxonnak tűnik fel, ha azt mondom, hogy a Szűzanya Szívében?! Hogyan lehet ez? Hogyan találhatjuk meg azt a Szűzanya Szívében? Mert e tisztaságos Szív mentes volt az anyag, a test koloncától! Hiszen ő Immaculata, Szeplőtelen! Bűn nélkül jött a világra, ami nemcsak azt jelenti, hogy az eredeti bűn nem volt rajta, hanem a bűnnel járó minden következmény távol volt lelkétől. A Boldogságos Szűz természetét, testi életét nem húzta az anyag, nem kötötte le semmiféle teremtett jó. Soha a Boldogságos Szűz érzelmi világában, testében, lelkében, szívében rendetlen vágy, vagy ragaszkodás a földi javakhoz nem ébredt. Benne a harmónia, tiszta egyensúly, a centrifugális és centripetális erők között mindig zavartalanul megmaradt. A Boldogságos Szűz Szíve soha, semmiféle anyagi jó után nem vágyódott különösen, nem volt különösebb kívánsága sem étel, sem ruha, sem az

élet egyéb javai tekintetében. Mindig Isten felé röpült a lelke és Szívét soha nem zavarta meg sem gond, sem kívánság, sem vágy, mely a teremtményekhez kötötte volna őt. Mindig meg tudta őrizni azt a csodálatos lelkeséget, azt a tisztaságot, amelyet nemcsak az érzékiség, hanem az anyag sem tudott lekötni soha. Nem, mert Szíve nem tapadt a földhöz. Ne gondoljuk, hogy ő angyal volt, éppen úgy bele volt ágyazva az anyagba az ő földi élete, mint a miénk, azzal a különbséggel, hogy az ő földi élete tiszta volt, rendetlenül nem vágyódott semmi földi után, és így soha ki nem billent abból az Isten felé való törekvésből, amelyben az engesztelő élet útját megrajzolta.

Csak a mikéntet kérdezi

A Boldogságos Szűz akkor lép elénk, amikor az angyal megjelenik

és hírül adja neki, hogy őt választotta ki a mennyei Atya, hogy megszüült Fiának édesanyja legyen. Gondoljuk el, mennyi minden ébredt fel egyszerre a Szűzanya lelkében! Hogyan?... Lekötötte magát Istennek, szívét, lelkét Istennek adta és most anya legyen? Megzavarodott... Nehéz probléma ébredt lelkében... Nem olvassuk a Szentírásban, hogy a Szűzanya aggódott, kétségbe esett volna, vagy kapva-kapott volna a dicsőségen. Csak azt kérdezte: Miképpen lesz ez?... Csak Isten akaratát tartotta szeme előtt! Csak a mikéntet kérdi, nem a miértet! Ha Isten parancsolja: igen! De hogyan?

Ez is jó!!

Még jobban meglep bennünket, hogy mennyire független volt minden földi vágytól, amikor Betlehemben lakást keres. Szüksége van arra, hogy rendes szállást kaphasson,

de minden szállás el van foglalva, a magánházakban minden szoba telve vendéggel, sehol sem találnak helyet. A Boldogságos Szűz nem jajgat, nem sírdogál: „Mi lesz velünk?! Hogy hozom világra az Urat!?” Ő csak megy előre és a Gondviselésre bízva az ügyet. A mennyei Atyának gondja van az övéire. De azért nem teszi azt sem, hogy leül az út szélére, hanem megy tovább. Végül is találnak egy nagyon szegény, piszkos istállót. Ezt adja az Úr, ez is jó! Elfogadja; az Isten Fia itt fog megszületni! Sem nagy igénye nincs, sem kétségbe nem esik: megy nyugodtan az úton, amelyet a jó Isten eléje állít. Alig, hogy világra hozza gyermekét, jön Szent József: „Jöjj, fussunk Egyiptomba! Halálra keresik a gyermeket, talán minket is! Fussunk, minden anyagi eszköz nélkül!” — A Szűzanya nem kérdezi, hova, ki elől kell mennie, — veszi a gyermeket és megy Szent Józseffel.

A Gondviselésnek megvannak a maga „miért”-jei

A Szűzanya nem ragaszkodik sem fényes palotához, sem az istállóhoz, sem Betlehemhez, sem szülőföldjéhez, sem hazájához... Megy, ahova Isten vezérli, legfeljebb jobban szívére öleli Jézusát és fülébe suttogja engesztelő szeretetének jóságos szavait. Nem sír, nem esik kétségbe, nem aggódik, hanem hagyja, hogy a Gondviselés vezesse... Ő tudja, hogy a Gondviselésnek megvannak a maga „miért”-jei, amelyeket nem mindig közöl az emberekkel. A Szűzanya megnyugszik benne, mert tudja, hogy a mennyei Atya jóságos keze vezeti az embert.

A kis otthonban

Menjünk tovább! Isten parancsára visszatérnek Egyiptomból. Nem mernek Betlehembe menni, — Názáret

felé indulnak. Ott megkezdődik mindennapi élete. Mindennapi gond a háztartás körül. Abban az időben több gondja volt a nőnek, mint ma, nemcsak a háztartás, hanem a ruházkodás kérdése is az ő gondja volt. Szőni, fonni kellett. A Boldogságos Szűznek is kijutott a napi gondokból az ő kis családjában. De ő mindig kiegyensúlyozott lelkű volt. Nem aggodott túlságosan, nem elmélkedett arról, hogy Dávid családjából való, sem azon nem tépelődött, hogy egy szegény ács mellé került. Ott élt, ott dolgozott, ahova a Gondviselés helyezte, de a földi gondok, a mindennapi élet gondjai nem vonták el Istentől, sőt ezek még jobban Istenhez irányították.

Képzeljük el magunkat a Szűzanya kis szobájában-konyhájában, ahol dolgozott, ahol mindent elkészített, hogy az Úr Jézusnak és Szent Józsefnek mindene meg legyen! Mire gondolt? Minden munkája, dolga közben az a

gondolat vezette: miért is teszi mind-
ezt? — Azért teszi, hogy Jézusának
meg legyen mindene, ruhája, táplá-
léka, hogy jól érezze magát ebben
a kis fészekben. A Boldogságos Szűz
Szíve soha nem tapadt a földhöz...
Ha ránézett Jézusára ez a centripe-
tális erő felemelte minden gond és
nehézség fölé. Abban az időben is
voltak beszerzési nehézségek, sáska-
járás, árvizek, szárazság, de a Bol-
dogságos Szűz soha kétségbe nem
esett, nyugodtan viselt minden ne-
hézséget, minden gondot.

Tudott szenvedni is megadással

Képzeljük el a Szűzanyát a legszo-
morúbb percben, Szent József halála-
kor. Elveszíti, akit támaszául rendelt
mellé az Isten. A Szentírás nem je-
gyezte fel, de biztosak lehetünk,
hogy a Szűzanya úgy vette ezt is,
mint Jóbnál olvassuk: Isten adta, Is-
ten elvette, áldott legyen az ő szent

nevel! Szűz Mária nem kötötte magát semmihez.

Pedig ő is tudott szenvedni, mert szeretni tudott; neki is fájt Szent József halála, mert nagyon szerette őt. De szabad maradt lelke és ezért, mikor Szent József megelőzte őt, nem esett kétségbe. Ez a szenvedés nem tudta letörni, a földre sujtani a Szívét.

Az Úr Jézus oldalán

Nézzük a Szűzanyát az Úr Jézus mellett, mikor Jézus földi misszióját megkezdte! Nem szomorodik el a kánai menyegzőn, mikor Szent Fia először visszautasítja kérését, nem kezdi kérlelni, csak egy tekintet kellett, hogy Jézus a szeméből kiolvashassa, mit kíván. Vagy mikor az Úr Jézus tanít, nagy népsokaság veszi körül és hírül hozzák, hogy itt van anyja, beszélni akar vele. Jézus azt mondja: Ti vagytok az én anyám és

atyámiai, mert aki Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem, nővérem, és anyám. A Szűzanya nyugodtan vár. Tudja, hogy az Úr az ő küldetését teljesíti és meg kell várni, míg elvégezte, akkor el fog jönni és beszélni fog vele.

A kereszt tövében

Nézzük a Boldogságos Szűzet a kereszt tövében, amikor az anyai szív legnagyobb áldozatát hozza meg! Nem sír, hogy elveszti Fiát, akit a legjobban szeret, hanem lelke egyesül az Úrral, fájdalma egybeolvad Jézus Szíve érzelmével, azzal az áldozattal, amelyet az Úr a kereszt oltárán bemutat.

Suscipiel

A Boldogságos Szűz Szíve soha nem tapadt a földhöz, az ő akarata csak egy volt: az Isten akarata. A Pietá jelenete: amikor az Úr Jézust

odateszik ölébe és ő nézi, végig gondolja Jézus életét, születése első percétől kezdve, egészen a kereszt-halálig. Nem sír, nem tör ki gyászos énekben, hanem felajánlja: Suscipe! Fogadd el ezt az áldozatot, hozzáteszem anyai Szívem áldozatát is! Nem köti le a földi életben kapott legdrágább kincs sem, az az erő, mely egészen Istenhez kapcsolja, viszi az ő Szívét és lelkét fel a magasba.

A Szűzanya Szívének példájából láthatjuk, hogy hogyan szabadulhat meg a lélek a testi, a földi javak kötelékeiből, anélkül, hogy kiszakadna a föld ölelő karjaiból. Isten azt akarja, hogy a földön éljünk, de ne a világ életét éljük. A Szűzanya példája szerint tudjunk a földön élni, használjuk, élvezzük is a földi javakat, de úgy mint ő, hogy szívünk hozzá ne tapadjon, hanem legyen a földi javakról való lemondásunk engesztelő áldozat.

Anyagi igényeink leéptése

Hogyan követhetjük a Szűzanya áldozatát? Először anyagi igényeink lefokozásával. Míg nincs baj, nem is vesszük észre, mennyi igény köti le az embert. Azt az életsíkot, amelyben elhelyezkedtünk, azt a jómódot, kényelmet, amelybe a jó Isten belehelyezett, úgy fogadjuk, mintha szükségszerűen hozzánk tartoznék és csak ha egyvalamit elveszítünk, akkor tűnik ki, hogy mennyire ragaszkodunk hozzá. Ma, amikor minden recseg-ropog, amikor máról-holnapra a legnagyobb nélkülözésbe sodródhatunk, nem szabad hozzákötni szívünket a földi dolgokhoz!

Bajokban, csapásokban

Ne engedjük a földi javakhoz lekötni szívünket! Ne képzeljük, hogy boldogtalanok lennénk, ha Isten elvenné ezt, vagy azt, vagy akár az

egészet. Bajok gyakran érik az embert, néha egészen ártatlanul, máskor magunk is okai vagyunk. De amikor anyagi baj, csapás ér bennünket, akkor tűnik ki, vajjon a centrifugális, vagy a centripetális erő erősebb-e bennünk. Vajjon ahhoz az értékhez kötöttük-e szívünket, amit elvesztettünk, vagy azt mondjuk: Isten adta, Isten elvette, áldott legyen az Ő neve! Ha ezt nem tudjuk elmondani, jele, hogy hozzátapadt szívünk a földi dolgokhoz, ahhoz, ami éppen a kár folytán összetört vagy elpusztult. Apró dolgok is mennyire lekötik az ember szívét! Ezek azok a szálak, amelyek a testhez, anyaghoz, világhoz fűznek. Sokszor előfordul szerzeteseknél is, akik szegénységi fogadalmat tesznek, hogyha az előljáró nem teljesíti valamely kívánságukat, nem szólnak, nem panaszkodnak, de belülről bizony forr bennük... megfegyelmezik magukat, de mibe kerül ez! El nem

menekül az ember ez elől a nehézség elől akárhova fut. Még a pusztában a remetéik is mennyire tapasztalták, hogy mily könnyen hozzá nő az ember szíve az anyagi dolgokhoz.

Mai életformánk

Hát még ha az ember az étel, ital, ruházat kérdését is belevonja ebbe az elgondolásba! Ha nincs meg, amit megszoktunk, mennyire elégedetlenek vagyunk. Mennyi panaszt hallani ma erről. Szinte nem is tudnak másról beszélni az emberek! Alig kezdünk társalogni pár percet, máris előtálalják nehézségeiket étel, ital, ruházat beszerzései kapcsán. Hány emberrel megtörténik ma, hogy mikor a légiriadó után feljő az óvóhelyről, látja, hogy minden a levegőbe repült. Képzeljük el, hogy mindenünk a levegőbe repülne, mindaz, amit használtunk a földön, akkor döbbennénk csak igazán rá arra,

hogy mennyire hozzá van kötve szívünk ehhez is, ahhoz is. Vegyük hozzá még a családi gondokat, az életproblémákat, a célokat, melyeket szeretnénk elérni: gyermekeink boldogulását, állását, más nemesebb célokat, amelyekért küzdünk: betegségeket, amelyek éreztetik, hogy az anyagi világhoz tartozunk: szenvedéseket és lemondásokat!... Mindez köti az embert és hogyha nem vi-
gyázunk, egészen leköt és megakadályoz abban, hogy Isten felé menjünk, hogy mindig jobban Isten felé törekedjünk, hogy lelkünk megtisztuljon a földi salaktól.

Ebben segít a Szűzanya Szíve

Ezért kell a Szűzanya Szívéhez kapcsolódunk, mert az ő Szíve, míg a földön élt, soha nem tapadt a földi dolgokhoz, a centripetális erő volt mindig erősebb benne. A Szűzanyát a föld salakja, a földi javak, földi

gondok le nem kötötték. Az ő Szíve mindig az ég felé szárnyalt.

Sokan akarnak ma engesztelni, de akkor kell, hogy tudjanak lemondani erről is, arról is. Teljesen függetleníteni kell magunkat a földi javaktól! Ez csak úgy lehetséges, ha egészen a Szűzanyához kapcsolódunk, egészen egyesülünk vele. Akkor sem a földi gondok, sem a földi javak nem tudják elvonni szívünket Istentől, a Szűzanya nem engedi meg, hogy a centrifugális erő túlsúlyba jusson bennünk, hanem segít, hogy menjünk Isten felé... Szabaddá válik lelkünk a földi, anyagi dolgoktól is, és mindig jobban közeledik Isten felé. Ezt a vonzódást, ezt az ellenállhatatlan erőt adja a Szűzanya tisztaságos Szíve! Így lesz a Szűzanya Szívével egyesült emberi szív és lélek tiszta, kedves, engesztelő áldozat Isten előtt.

Az utolsó nagy út előtt

A Boldogságos Szűz életének utolsó mozzanatát ennek az elmélkedésnek utolsó pontjául hagytam. Mikor a Szűzanya életének befejezéséhez érkezett, nem visszafelé nézett, hogy mit kell itthagynia, hanem előre: hova kell mennie. Egyszer már bele-nézett abba a titokzatos világba, amikor kinyílt az ég és felment oda az, akit ő legjobban szeretett, az édes Udvözítő. Egyszer már hallotta a szózatot: „Galileai férfiak, mit álltok és néztek az égre? Ez a Jézus, aki felvétetett mellőletek az égbe, úgy jő majd el, mint ahogy felmenni láttátok őt.” — Akkor, amikor a Szűzanya utolsó útjára, a leghoszszabb útra készült, ez jutott eszébe. Nem sírt, nem szomorkodott, hogy itt kell hagynia e földet és akiket szeret, hanem azt látta, hogy megnyílik az ég és átmegy oda, ahol Az lakik, akit ő legjobban szeret, Isten

és az ő Fia. Annyira tiszta volt a Szűzanya, annyira független minden földi teremtménytől, hogy Isten nemcsak lelkét vitte át, hanem testét is. Annyira elszakadt minden szál, mely őt a földhöz kötötte, hogy testestül-lelkestül akarta az ő boldogságába vinni minél előbb.

Nagy tanítás ez! Nekünk is így kell elszakadnunk a földi javaktól, a földi bajoktól, hogy mi is örömmel és könnyen tudjunk átmenni oda, ahol Az lakik, akit mi is legjobban szeretünk!

NEGYEDIK ELMÉLKEDÉS:

MEGSZABADULNI A SZÍV KÖTELÉKEITŐL!

A legkedvesebb áldozat

A szív tisztasága a legkedvesebb áldozat, a legtökéletesebb engesztelés. Engesztelni Istent tisztaságban, ez a mi életfelajánlásunk, ez a mi életáldozatunk. Engesztelés a szív tisztaságában, a Szűzanya Szívével egyesülve, biztosítja annak értékét és azt, hogy a jó Isten szívesen elfogadja.

Láttuk, hogy „**engesztelés tisztaságban**“ jelenti a bűnnel való teljes szakítást, az érzékiségtől való teljes elfordulást és a föld salakjától való

megtisztulást, megszabadulást. Jelenti azoknak a kötelékeknek elszakadását, amelyek még a földhöz kötik az ember szívét. Engesztelés tisztaságban annyit jelent, mint egyesülni az immaculata, a tisztaságos Szűz szep-lőtelen Szívével és vele együtt mutatni be a mi engesztelő áldozatunkat Istennek.

A tisztaság fokai

A lélek tisztaságának vannak fokai. Megindul, amikor megtisztul, amikor a bűnnek mocsokjától megszabadul. Felfelé tör, amikor az érzékiségtől elfordul és a testi vágyak fölé emelkedik. Még magasabb légkörbe emelkedik, ha az anyagi kötelekektől is megszabadul, amennyire az emberi természet képes megszabadulni a föld bilincseitől.

Ezáltal a folytonos emelkedés, magasbatörés által mindig tisztább, szebb lesz engesztelő áldozatunk,

amit Istennek felajánlunk. A kérdés már most az: van-e még nagyobb foka az engesztelésnek? Van-e hősiebb életformája a tisztaságnak azoknál a fokozatoknál, amelyeket átelmélkedtünk?

A tisztaság állapota

Igen, van egy hősiesebb foka, magaslata, amelyre nem mindenki tud feljutni, de egyes lelkeknek Isten ehhez is kegyelmet, hivatást ad. Ez a magaslata a tisztaság állapota, amelyben az ember szíve nemcsak a bűntől, az érzékiektől, a földiektől fordul el, hanem mindattól, ami megoszthatná, leköthetné szívét. Isteni sugallatra lemond arról a meleg fészekről, hajlékról, amelyet Isten itt a földön szent hivatásként nyújt az embernek: a családi élet kötelékéről. Ez külön hivatás, amely nem mindenkinek jut osztályrészül. Itt nem a szűzességről beszélünk, hanem a

tisztaság állapotáról. Ez azt jelenti, hogy osztatlan szívvel ajánljuk fel magunkat Istennek... Osztatlan szív annyit jelent, hogy azt a helyet, amelyet élettárs, lélektárs foglalhatna el szívünkben, nem adjuk át senkinek, hanem fenntartjuk Istennek, mert Isten lefoglalta azt magának.

Az engesztelő életáldozatnak ez a hősie foka olyan nagy kegyelem, amelyet a régi, bűnbeesett ember elképzelni sem tudott. Erre a magaslatra a pogányok nem voltak képesek felemelkedni.

Az engesztelő életáldozat legmagasabb foka jeleníti azt, hogy valaki a családi élet kötelékeiből kitépje magát, lemond az érzéki élet megengedett örömeiről is, hogy osztatlanul adja magát Istennek. A tisztaság állapotában szíve egészen Istené, szeretetét senkivel meg nem osztja.

Nem luxus

Az engesztelés nem luxus, az engesztelés nem diletantizmus, az engesztelés nem olyan mozgalom, mely ma korszerű, holnap idejét multa. Az engesztelés szent kötelezettség és pedig egyetemes kötelesség, amely súlyos parancsként, súlyos teherként nehezedik mindenki vállára, aki bűnös. Ki mondhatja, hogy nem bűnös, ki mondhatja, hogy nincs vezeklésre oka? Az engesztelés kötelezettsége a bűnbeesett emberiség egyetemes kötelessége!

Ki köteles engesztelni?

A bűnbeesés előtt az emberiségnek csak egy kötelessége volt: imádni Istent, elismerni hatalmát, fenségét. A bűnbeesés után ez a kötelezettség kibővült, mert a bűnös elégtételt is köteles nyújtani. Az elégtétel, amellyel a bűnös Istennek tartó-

zik, egyéni kötelezettség. Engesztelni és elégtételt nyújtani a bűnösnek kell, mert ő szakadt el Istentől, ő távolodott el tőle, neki kell visszaállítani a harmóniát, neki kell újra feláldozni életét szentségben, tisztaságban, szeretetben.

Hősies engesztelés

Azonban lehetséges az engesztelésben hősiesség, amikor valaki nem önmagáért engesztel és nemcsak annyi engesztelést nyújt, amennyivel tartozik Istennek. Az engesztelő felajánlásnak ez a hősi foka az Úr Jézus példáját tekinti, aki ártatlan volt, de magára vette bűneinket, az egész emberiség vétkeit és érettünk, helyettünk engesztelt.

Az engesztelő áldozatnak ez a hősies felajánlása az Úr Jézus nyomába lép. Ugyanaz a nagy szeretet, — mely az Üdvözítőt az áldozat keresztfájára szegezte, — lelkesíti az

engesztelő lelkeket, hogy ők is önmagukat szegezzék az engesztelés keresztjére, vállalják mások helyett az engesztelés életáldozatát, a legnagyobb, a leghősiesebb, a legtisztább engesztelő áldozatot.

Többet nyújtani!

Az engesztelésnek az a végső célja, hogy visszaállítsa a régi harmóniát, a régi barátságot és szeretetteljes kapcsolatot a bűnös és a megsértett isteni fenség között. Amikor tehát valaki nagyobb áldozatot vállal, mint amellyel kiengesztelhetné a maga vétkeit, amikor valaki többet nyújt, mint amire kötelezve volna, ez a hősi engesztelés másokért. A szentek érdemei nagyobbak, mint amit az engesztelés oltárán le kellett volna róniuk. Ezt a többletet az Egyház a lelkek javára fordítja. Az áldozat, a szeretet, az odaadás náluk nagyobb, mint a bűn, amivel a lé-

lek az Istentől elszakadt. Az isteni kegyelemnek ökonomiájában Isten ezt mások lelkének javára fordítja.

A szeretet nagy lángja

A szeretet még jobban is fellángolhat, nagyobb, bensőségebb barátsággá fejlődhet, még jobban elérheti azt a fokot, hogy mindent áldozatul hoz, amikor magát teljesen átadja Istennek és ezt a nagyobb áldozatot ajánlja fel övéiért, szeretteiért, azokért, akikért engesztelni akar.

Igy egyszerre világossá válik és megértjük Engesztelő Szent Margit életét, hogy miért vezekelt olyan sokat, miért mondott le a világról, annak minden öröméről, miért háritott el magától három királyi koronát, miért vette magára a szűrő vezeklő öveket, miért ostromozta magát véresre, miért akarta magát egészen feláldozni. Mert fellángolt benne az a

nagy szeretet, amely osztatlan szívet akart Isten oltárára vinni és amely minden áldozatot meg akart hozni népéért, nemzetéért, egyházáért.

Nem akar más szerelmet ismerni

Ez a legnagyobb hősi áldozat, amely minden földi vágyról, földi kívánságról le tud mondani, egészen ki tudja üresíteni szívét önmagától is, hogy osztatlan szívet adjon az Úrnak és ne ismerjen más szerelmet, mint azt, ami az égből jó, mely Isten szerelmének fellángolása az emberi szívben. Hogyha nem az isteni szeretet fényében látnók ezeket a hősi példákat, érthetetlenek lennének előttünk. Hiszen olyan nehéz ezeknek a lelkeknek a mélyére tekintőnk, olyan nehéz ezeket pszichológiailag megértenünk.

Van valami abban, hogy az ember csak azt érti meg, amit maga is ta-

pasztalt, átélt. De ezek a példák annyira a miéink, hogy bele tudunk nézni, csak az kell, hogy a szeretet, Isten és a Szűzanya szeretete érintse lelkünket...

A szent tisztaság éppen ilyen nagy, égő szeretet, ilyen hatalmas tűz, mely az égből a földre szállt és amely olyan lángot vetett, hogy kiéget az emberi szívből mindent, ami gyenge, ami gyarló, ami földi salak. Olyan érthetetlen ez és mégis érthető, olyan titokzatos és mégis világos! Hogyha az ember a hit világosságánál és a szeretet tüzénél vizsgálja ezeket, akkor meg tudja érteni, hogy valaki így tudjon szeretni.

A Szűzanya Szívén keresztül

Még jobban belehatolhatunk ezeknek a lelkeknek a titkába, ha a Boldogságos Szűz Szívén keresztül nézzük. A szent Szűz tisztaságos Szíve nem tapadt soha a bűnhöz, érzéki-

séghez, földi salakhoz. Amikor a Lélek ereje megárnyékozta, tudatosabban rájött arra, hogy van olyan „**amor sanctus**“, olyan égi szerelem, amely megfog és elragad, amely nem engedi, hogy a lelket lekösse valami a földhöz.

Minden ószövetségi nő előtt egy eszmény lebegett: anyává lenni, mert hátha az ő gyermekeiből választja az Úr a Messiást. A Boldogságos Szűz a kegyelem segítségével mélységes alázattal lemondott erről a nagy kiváltságról. Megelégedett volna annyival is, ha ő Isten anyjának kis szolgálója lehetett volna. Szívének belső melegségével meg tudta érezni Isten kívánságát. Isten szeme megakadt rajta, Isten szeretete szállt Szívébe és érezte, hogy életének nincs más törvénye, mint osztatlanul Istennek szentelni magát. Isten túláradó kegyelme a Boldogságos Szűzanyát már fiatalon rávezette a tisztaság állapotának erre a nagy

életáldozatára: a tökéletes önátadásra.

Ez ragadta meg a kereszténység első idejében azokat a lelkeket, akik a kegyelemtől indítatva Istennek adták osztatlanul a szívüket, szeretetüket, életüket. Vonzotta őket is a világ, talán a mai időknél bűnösebb, érzékibb világban éltek, mégsem kötötte le lelküket, nem tudta szeretetüket magához láncolni. Más szeretet lángja gyulladt fel és égett szívükben.

A földi szeretet is olyan, hogy kizárólagosan annak szenteli minden gondolatát, egész életét, akit kiválasztott. El sem tudja másképpen képzelni életét, mint vele egyesülve.

„Amor sanctus”

Az „amor sanctus” lényegében hasonló a földi szeretethez, csak hogy az, aki leköti az ember életét és felgyullasztja a szívét, nem más, mint Krisztus, aki azt hirdeti: „Tüzet jöt-

tem bocsátani a földre és mit akarok mást, minthogy égjen!" Az első időkből a Boldogságos Szűz példája gyullasztotta fel ezt a szeretetet, ő nevelt tiszta, szűzi lelkeket, akik meghatóan énekelték a fenséges himnuszt:

Jézus, szűzek koronája,
Hallgass meg jószág Királya!
Szűz szülötte, kinek teste
Szűzességét nem vesztette.

Liliomvirág utadban,
Szűzek szíve érted dobban,
Győzedelmes vőlegényünk
Tégy boldoggá minket, kérünk.

Hová te mégy, mi utánad,
Tartva kézben pálmaágot,
Mindenütt zeng útjainkon
Dícséreted ajkainkon!

Szentjeid kérjenek értünk,
Mindig tiszta legyen szívünk,
Add, hogy kárhozat ne érje,
Vigyázz szűzek seregére!

„Szűzek szíve érted dobban“

A szűzek értik azt, ami az ő lelkük mélyén izzott és parázslott. Az ő szívük az Úrért dobbant és más szeretetet nem akart ismerni. Hiába jönnek kísértők, hiába unszolják őket házasságra, inkább mennek a halálba. Szent Ágnes, Szent Thekla és a többiek mind előkelő, befolyásos férfiak szeretetét utasítják el, mert más foglalta el szívüket. Mint Szent Ágnes mondja: le van foglalva szíve, nem tudja másnak adni, mint akinek odaígérte, feláldozta. Ezek a szívek Krisztusért dobbannak és ahová ő megy, utána mennek. Ezek a szűzek hűséges követői Krisztusnak, hősök, akik életüket, szívüket áldozzák az Úrnak. Áldozatuk jeléül, szüzességi fogadalmuk letelésekor felmennek az oltárhoz és fejüket az oltárra hajtják.

Még a vadállatokat is megszelídíti

Az első időkben még szüleik, rokonaik körében maradnak és ott hintik szét a tiszta élet áldozatát, ott sugározzák szét lelküket, amely a föld sava, a világ világossága, amely a legtisztább engesztelő áldozat, amely nemcsak embereket fog meg, hanem megállítja, megszelídíti még a vadállatok vadságát is. Szent Ambrusnál olvassuk, hogy amikor Szent Theklát az oroszánok elé vetették, — mert megtagadta a felajánlott frigyet, — az oroszán ketrecéből kiszabadulva, lelapult a földre és a szűz lábait nyaldosta. „Az állat megfélelkezett veleszületett kegyetlenségéről — jegyzi meg Szent Ambrus — és tanította az embereket, akik vadakká lettek, hogy hogyan kellett volna nekik tenniök.”

„Erős a szeretet, mint a halál”

Az életáldozat nagy ereje megszelidíti a vadakat, nemcsak a vadállatokat, hanem a vad embereket is, akik, mikor vadságukban azt hiszik, hogy elsöprik, eltiporják Krisztus jegyeseit, akkor kerülnek igazán hatásuk alá.

„Erős a szeretet, mint a halál.” (Én. én. 8, 6.) Ezek a halálnál erősebb szeretettel szeretik az Urat. Ez a hősi szeretet a legnagyobb fokban valósul meg az engesztelő áldozatban. Elmerülhet a világ a bűnben, az érzékiségben, a gonoszságban, ők annál tisztábban élnek. Minél romlottabb a világ, ők annál tökéletesebben Istennek szentelik életüket, mert úgy érzik, hogy az **amor sanctus** úgy lefoglalja lelküket, hogy mást nem tehetnek, mint hogy önmagukat adják engesztelő áldozatul Istennek.

Engesztelő áldozat a Nyulak Szigetén

Hogy ennek milyen nagy ereje milyen nagy hatása van nemcsak a földön, hanem az égben is, azt senki sem tanulhatta meg jobban, mint mi, magyarok. A Nyulak Szigetének engesztelő áldozata egymaga kieszközte az Istentől, hogy ez a nemzet ne pusztuljon el a kétszeri testvérháborúban, hanem az egymással szembenálló apa és fiú kibéküljön egymással. Ennek az „engesztelő áldozat”-nak köszönhetjük, hogy nem csak egy ízben, hanem többször is visszafordultak a tatárok földünk határaitól. Az ilyen tiszta lelkek, akik a tisztaság állapotát, mint engesztelő áldozatot vállalják, — mert erre kaptak az Úrtól hivatást, — a legdrágábbak, legkedvesebbek Isten színe előtt. Ezek egyesülnek legbensőbbben

a Szűzanya tisztaságos Szívével,
ezek valósítják meg legjobban itt a
földön Szűz Mária életét.

Ma sem ritka

Ez az engesztelő áldozat nem ritka manapság sem. Sőt az ember nem is gondolná, hogy romlott korunkban milyen gyakori és milyen kedves az Isten színe előtt. Sokan érintetlen tisztaságukat megőrizve kapják ezt a kegyelmet, sokaknak a bűnből való megtisztulás után gyullad ki szívükben az „amor sanctus”, a szeretet ellenállhatatlan lángja, amely úgy megszállja lelküket, úgy birtokába veszi szívüket, hogy ezután más törvényt már nem éreznek, mint Isten szeretetének törvényét. Nem akarnak mást, mint engesztelni és ebben a tisztaságban való szeretetben felmorzsolódni, megsemmisülni, mint a gyertya, mely elég az oltáron.

Minden időben voltak ilyen áldo-

zatok, most is vannak. Ezek az áldozatok a leghősiesebb hívei Krisztusnak, ezek legkedvesebb gyermekei a Szűzanyának. Ezek életiránya, hajlama, tendenciája egyedül csak Isten, mert élettörvényük: Isten szeretete-mindenekfelett. Mindenről, önmagukról is le tudnak mondani, csakhogy Isten szeretete uralkodjék osztatlanul szívükben és egészen magáévá tegye őket.

Majd csak a világ végén, az utolsó ítéletkor fog kitűnni, milyen drága, milyen kedves a tiszta életáldozat Isten előtt. Ezek a jó magok, amelyek ott élnek a gaz között és amelyekért az Úr megkegyelmez a gaznak is, hogy ki ne gyomlálják.

A tiszta lelkek áldozata fenntartja Isten kezét

Az Ószövetségben egyedül csak az érzékiség bűnéről mondotta az Úr: Megbántam, hogy embert teremtet-

tem, — mert az emberek az érzékiség bűnével bemocskolták magának az életnek forrását. Hogy Isten mégsem törölte el az emberiséget egészen, annak oka: egyetlen igaz és tiszta férfi volt, akinek kedvéért Isten megkegyelmezett.

Most is, ha végignéz a világ érzékiségén, azt mondja: Bánom, hogy embert teremtettem. És most is eltörölné a világot, de azoknak a lelkeknek életáldozata, akik osztatlanul Istennek adják szívüket a Szűzanya Szívével egyesülve, fenntartja Isten büntető kezét, vár még, hogy a bűnös emberiség megtérjen és engeszteljen.

Ma is így történik

Nemcsak a régi időkben, hanem manapság is sok ilyen engesztelő áldozat, sok ilyen tiszta életáldozat kedveskedik a jó Istennek. Gondoljunk csak Grafi Józsánkra, aki né-

hány év előtt engesztelő lélekáldozatát tette az Úr oltárára és elhárította vele azt a szörnyű pusztulást, amely akkor fenyegetett bennünket. Sok ilyen Grafi Józsa élt és él most is közöttünk, akik szívük minden melegét viszik oda a Szűzanya Szívéhez és azon keresztül az Úrhoz, hogy tisztaságukkal engesztelést nyújtsanak neki ezekben a szomorú, gázszos, véres napokban.

Csak kevesen kapják e hivatást

Nem mindenki kapja ezt a hivatást az Úrtól. Hiszen a legtöbb embert a házasság keretébe szólítja Isten. De akik ezt a hivatást kapják, azokat arra választja, hogy legyenek az engesztelő Úr Jézus jegyesei, forrjon össze szívük teljesen vele, hogy mást ne ismereznek, mint azt az osztatlan szeretetet, melyet Isten nyújt nekik. Forrjon össze a szívük

vele és ne vonják vissza soha tisztaságban engesztelő életáldozatukat, mert a szeretet sürgeti, a szeretet parancsolja, kívánja azt tőlük.

Nem kiváltság!

Ez a hivatás nemcsak a szűzi lelkek kiváltsága, jöhet akkor is, amikor az ember egyedül marad, jöhet az özvegységben is. Buzdítani, ránevelni erre senkit sem lehet. Isten kegyelme, Isten titka ez, magának tartja fenn az Úr, hogy ki legyen az a lélek, akit ő egészen lefoglal és magának akar. Aki ennek az isteni ösztönzésnek kegyelmét kapja, akinek lelkében az Úr szerelme fellángol, az mind úgy érzi, hogy nem szabad az Úr hívó szavának, kegyelmi ösztönzésének ellenállnia. Ha valakinek ezt a hivatást közvetíti a Szűzanya, el ne zárja szívét előlel

Nem a vergődés állapota

Ne féljünk, ne aggódjunk, ne kicsinyeskedjünk! Ne féljünk se a világtól, se az emberektől, se a sötétség hatalmától, önmagunktól sem! A tisztaságra mindenki fel tud emelkedni. Ez az utolsó fokozat nem azt jelenti, hogy nagy küzdelmekben vergődve, kétségbeesésben fog végződni életáldozatunk. A tisztaság állapota nem azt jelenti, hogy az ember folyton gyötrődik, mert benne ég az érzékiség parazsa. Ez csak annyit jelent, hogy osztatlan legyen Isten iránti szeretete. Ne legyen kötelesség, amely leköti akkor, amikor Isten választotta ki magának. A keresztény világ krisztuskövetése a kegyelem erejével tudja ilyen magasra emelni a lelkeket. Akiket fel emelt, azokat tiszteljük, szeressük. Mindannyian forrjunk össze lélekben velük, mint ahogy az ő szívük-lelkük bekapcsolódik a Szűzanya

Szívébe, lelkébe. A Szűzanya védi, segíti őket ebben az életáldozatban, hogy öröm és boldogság fakadjon belőle.

A szeretet lángol fel bennük

A Nyulak szigetén a nagy magyar Engesztelő nem azért ostromozza magát, mert a testtel viaskodik, hanem azért, mert még többet szeretne, még nagyobb szeretetet, áldozatot akar vinni az Úr elé. Ez az ő legnagyobb áldozata. Fellángolt szívében az „**amor sanctus**” és nincs, ami azt többé eloltsa...

Engeszteljünk tisztaságban!

Befejezésül a mai lelkinapnak ez legyen gyümölcse és kegyelme: Engeszteljünk tisztaságban! Engeszteljünk abban a szent tisztaságban, amelyben megigazultunk, mikor a bűnből kiemelt bennünket Isten ke-

gyelme! Bűnbánatot tartva megtisztultunk és itt kezdődött az engesztelésünk.

Engeszteljünk szent tisztaságban: emelkedjünk az ösztönös élet fölé, legyen engesztelő életünk tiszta áldozat. Kivétel nélkül egyetemes törvénye ez minden léleknek, minden hivatásnak.

Engeszteljünk tisztaságban, még magasabb, még tökéletesebb áldozatot hozva az Úrnak, megszabadítva lelkünket a föld salakjától.

Az engesztelő, tiszta lélek szabad, független, amelyet nem lehet letörni semmiféle csapással. Függetlenné vált, mert Istené egészen. Isten az a centripetális erő, az a nagy vonzóerő, amelynek ellenállhatatlanul átengedi magát. S ez mindig egyensúlyban tartja lelkét.

Akiknek pedig az osztatlan szív tiszta szeretete jutott osztályrészül, adják át magukat egészen az „amor

sanctus''-nak. Ajánlják magukat, mint a szentek, a Szűzanya pártfogásába, mert neki ők a legkedvesebbek.

Engeszteljünk a szent szeretet osztatlan, tiszta áldozatával! Ha ez a láng sok szívben felgyullad, Isten megbocsát a mai romlott kornak...

TARTALOM:

Köszöntő	— — — — —	7
Engeszteljünk tisztaságban	—	10
Első elmélkedés: Megtisztulni a bűntől!	— — — — —	13
Második elmélkedés: Megtisztulni az érzékiségtől!	— — — —	34
Harmadik elmélkedés: Megtisztulni a föld salakjától!	— —	63
Negyedik elmélkedés: Megszabadulni a szív kötelékeitől!	—	96

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

69. Kempis Tamás
ISTEN FELÉ
Latin eredetiből fordította Farkas Lajos
92 oldal, 2.40 Ft
-
70. Erdey Ferenc
**ENGESZTELJUNK
SZENTSÉGBEN**
ELMÉLKEDÉSEK
96 oldal, 2.40 Ft
-
71. Erdey Ferenc
**ENGESZTELJUNK
TISZTASÁGBAN**
ELMÉLKEDÉSEK
124 oldal, 2.80 Ft
-
72. Erdey Ferenc
**ENGESZTELJUNK
SZERETETBEN**
ELMÉLKEDÉSEK
124 oldal, 2.80 Ft
-
73. **A SZERETET PARANCSA**
Elmélkedések Szalézi Szt. Ferenc
szellemében
96 oldal, 2.40 Ft

